

Dziennik Urzędowy C 133

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 55

5 maja 2012

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2012/C 133/01

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Dz.U. C 126 z 28.4.2012..... 1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2012/C 133/02

Sprawa C-380/09 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 13 marca 2012 r. — Melli Bank plc przeciwko Radzie Unii Europejskiej, Republice Francuskiej, Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Komisji Europejskiej (Odwołanie — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające wobec Islamskiej Republiki Iranu w celu niedopuszczenia do rozprzestrzeniania broni jądrowej — Zamrożenie funduszy filii banku — Zasada proporcjonalności — Posiadanie podmiotu lub kontrola nad nim) 2

2012/C 133/03

Sprawa C-506/09 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 marca 2012 r. — Republika Portugalska/Transnautica — Transportes e Navegação, SA, Komisja Europejska (Odwołanie — Unia celna — Rozporządzenia (EWG): nr 2913/92 i nr 2454/93 — Umorzenie należności celnych przywozowych — Przesyłki zawierające tytoń i alkohol etylowy przeznaczone do państw trzecich — Oszustwo popełnione przez pracownika spółki zobowiązanej do zapłaty podatku) 2

PL

Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2012/C 133/04	Sprawa C-135/10: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte di Appello di Torino — Włochy) — SCF Consorzio Fonografici przeciwko Marcowi Del Corsowi (Prawo autorskie i prawa pokrewne w społeczeństwie informacyjnym — Bezpośrednie stosowanie w porządku prawnym Unii konwencji rzymskiej, porozumienia TRIPS i WPPT — Dyrektywa 92/100/WE — Artykuł 8 ust. 2 — Dyrektywa 2001/29/WE — Pojęcie publicznego udostępniania — Publiczne udostępnianie fonogramów odtwarzanych przez radio w gabinecie dentystycznym) 3	3
2012/C 133/05	Sprawa C-162/10: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland — Irlandia) — Phonographic Performance (Ireland) Ltd przeciwko Ireland, Attorney General (Prawa autorskie i prawa pokrewne — Dyrektywa 2006/115/WE — Artykuły 8 i 10 — Pojęcie użytkownika i publicznego udostępniania — Odtwarzanie fonogramów za pośrednictwem odbiorników telewizyjnych lub radiowych zainstalowanych w pokojach hotelowych) 3	3
2012/C 133/06	Sprawa C-190/10: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo — Hiszpania) — Génesis Seguros Generales Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros (GENESIS) przeciwko Boys Toys SA, Administración del Estado (Wspólnotowy znak towarowy — Definicja i nabycie — Wcześniejszy znak towarowy — Sposoby dokonywania zgłoszenia — Zgłoszenie drogą elektroniczną — Środek pozwalający na precyzyjne ustalenie daty, godziny i minuty dokonania zgłoszenia) 4	4
2012/C 133/07	Sprawa C-292/10: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Regensburg — Niemcy) — G przeciwko Corneliusowi de Visserowi (Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych — Doręczanie pism sądowych w drodze publicznego zawiadomienia — Brak znanego miejsca zamieszkania lub pobytu pozwanego na terytorium państwa członkowskiego — Jurysdykcja w sprawach, których „przedmiotem postępowania jest czyn niedozwolony, czyn podobny do czynu niedozwolonego lub roszczenie wynikające z takiego czynu” — Możliwość naruszenia praw osobistych poprzez opublikowanie zdjęć w internecie — Miejsce, gdzie nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę) 5	5
2012/C 133/08	Sprawa C-338/10: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg — Niemcy) — Grünwald Logistik Service GmbH (GLS) przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Stadt (Dumping — Cło antydumpingowe na przywóz niektórych przetworzonych lub zakonserwowanych owoców cytrusowych pochodzących z Chin — Rozporządzenie (WE) nr 1355/2008 — Ważność — Rozporządzenie (WE) nr 384/96 — Artykuł 2 ust. 7 lit. a) — Ustalenie wartości normalnej — Państwo nieposiadające gospodarki rynkowej — Obowiązek Komisji wykazania się starannością w celu określenia wartości normalnej w oparciu o cenę lub wartość skonstruowaną w państwie trzecim posiadającym gospodarkę rynkową) 5	5
2012/C 133/09	Sprawa C-340/10: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 15 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Cypryjskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 92/43/EWG — Artykuł 4 ust. 1 i art. 12 ust. 1 — Brak włączenia w przewidzianym terminie terenu jeziora Paralimni jako mającego znaczenie dla Wspólnoty — System ochrony gatunku <i>Natrix natrix</i> cypriaca (cypryjskiego zaskrońca zwyczajnego)) 6	6
2012/C 133/10	Sprawa C-376/10 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 13 marca 2012 r. — Pye Phyo Tay Za przeciwko Radzie Unii Europejskiej, Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Komisji Europejskiej (Odwołanie — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwo — Środki ograniczające skierowane przeciwko Republice Związku Myanmar — Zamrożenie funduszy mające zastosowanie do osób, podmiotów i organów — Podstawa prawna) 6	6
2012/C 133/11	Sprawa C-453/10: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresný súd Prešov — Słowacja) — Jana Pereničová, Vladislav Perenič przeciwko S.O.S. financ, spol. s r.o. (Ochrona konsumentów — Umowa kredytu konsumenckiego — Błędne podanie rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania — Wpływ nieuczciwych praktyk handlowych i nieuczciwych warunków na ważność całej umowy) 7	7

2012/C 133/12	Sprawa C-567/10: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle — Belgia) — Inter-Environnement Bruxelles ASBL, Pétitions-Patrimoine ASBL, Atelier de Recherche et d'Action Urbaines ASBL przeciwko Région de Bruxelles-Capitale (Dyrektywa 2001/42WE — Ocena wpływu planów i programów na środowisko — Pojęcie planów i programów „wymaganych przez przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne” — Stosowanie tej dyrektywy do postępowania w przedmiocie uchylecia w całości lub w części planu zagospodarowania przestrzennego) 8	8
2012/C 133/13	Sprawa C-574/10: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Zamówienia publiczne na usługi — Usługi architektoniczne i inżynierskie — Usługi badawcze, planistyczne i nadzoru dotyczące remontu budynku użyteczności publicznej — Przeprowadzenie przedsięwzięcia wieloetapowo z powodów budżetowych — Wartość zlecenia) 8	8
2012/C 133/14	Sprawa C-46/11: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 15 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 92/43/EWG — Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory — Niewystarczająca ochrona niektórych gatunków, w szczególności wydry (Lutra Lutra)) 9	9
2012/C 133/15	Sprawy połączone C-90/11 i C-91/11: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundespatentgericht — Niemcy) — Alfred Strigl — Deutsches Patent- und Markenamt (C-90/11), Securvita Gesellschaft zur Entwicklung alternativer Versicherungskonzepte mbH (C-91/11) przeciwko Öko-Invest Verlagsgesellschaft mbH (Znaki towarowe — Dyrektywa 2008/95/WE — Podstawy odmowy lub unieważnienia rejestracji — Wyrażenia słowne tworzone przez kombinację słów i ciąg liter identycznych z początkowymi literami tych słów — Charakter odróżniający — Charakter opisowy — Kryteria oceny) 9	9
2012/C 133/16	Sprawa C-153/11: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 22 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd — Warna — Bułgaria) — Klub OOD przeciwko Direktor na Direkcija „Obzhałwane i uprawnjenje na izpyñnienieto” — Warna pri Centrałno uprawnjenje na Nacionałna agencija za prihodite (Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 168 — Prawo do odliczenia — Powstanie prawa do odliczenia — Prawo spółki do odliczenia podatku VAT naliczonego w związku z nabyciem dobra inwestycyjnego, które nie zostało jeszcze oddane do użytkowania w ramach działalności zawodowej owej spółki) 9	9
2012/C 133/17	Sprawa C-157/11: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 15 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Napoli — Włochy) — Giuseppe Sibilio przeciwko Comune di Afragola (Polityka społeczna — Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony, zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC — Dyrektywa 1999/70/WE — Klauzula 2 — Pojęcie „umowy lub stosunku pracy określonych przez ustawodawstwo, układy zbiorowe lub praktykę obowiązującą w każdym z państw członkowskich” — Zakres stosowania porozumienia ramowego — Klauzula 4 pkt 1 — Zasada niedyskryminacji — Osoby wykonujące „prace społecznie użyteczne” w organach administracji publicznej — Przepisy krajowe wykluczające istnienie stosunku pracy — Przepisy krajowe ustanawiające różnice w zakresie wynagrodzenia przydzielonych do tych samych zadań pracowników wykonujących prace społecznie użyteczne i pracowników zatrudnionych na czas określony lub nieokreślony przez te same organy administracji publicznej) 10	10
2012/C 133/18	Sprawa C-248/11: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 22 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Cluj — Rumunia) — postępowanie karne przeciwko Rareș Doralin Nilaș, Sergiu-Dan Dascăł, Gicu Agenor Gâncă, Ana-Maria Oprean, Ionuț Horea Baboș (Dyrektywa 2004/39/WE — Rynki instrumentów finansowych — Artykuł 4 ust. 1 pkt 14 — Pojęcie „rynek regulowany” — Zezwolenie — Wymogi dotyczące funkcjonowania — Rynek o nieokreślonym charakterze prawnym, zarządzany, wskutek połączenia, przez osobę prawną zarządzającą również rynkiem regulowanym — Artykuł 47 — Brak umieszczenia w wykazie rynków regulowanych — Dyrektywa 2003/6/WE — Zakres zastosowania — Manipulacje na rynku) 10	10

2012/C 133/19	Sprawa C-191/11 P: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 8 lutego 2012 r. — Yorma's AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Norma Lebensmittelfilialbetrieb GmbH & Co. KG (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/49 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego zawierającego element słowny „yorma's” — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy NORMA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd) 11	11
2012/C 133/20	Sprawa C-404/11 P: Postanowienie Trybunału z dnia 2 lutego 2012 r. — Elf Aquitaine SA przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek chloranu sodu — Pojęcie przedsiębiorstwa — Domniemanie wywierania decydującego wpływu — Zakres tego domniemania — Dowody niepozwalające na obalenie domniemania — Grzywna indywidualna — Nieograniczone prawo orzekania) 11	11
2012/C 133/21	Sprawa C-421/11 P: Postanowienie Trybunału z dnia 7 lutego 2012 r. — Total SA, Elf Aquitaine SA przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek metakrylanów — Pojęcie przedsiębiorstwa — Domniemanie wywierania decydującego wpływu — Obowiązek uzasadnienia — Zasada dobrej administracji — Rozszerzenie powagi rzeczy osądzonej — Mnożnik dla celów działania odstrasza-jącego — Niepodzielność grzywny — Nieograniczone prawo orzekania) 12	12
2012/C 133/22	Sprawa C-442/11: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 9 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) — Zjednoczone Królestwo) — Novartis AG przeciwko Actavis UK Ltd (Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Dodatkowe świadectwo ochronne — Rozporządzenie (WE) nr 469/2009 — Artykuły 4 i 5 — Pojedynczy aktywny składnik, w odniesieniu do którego zostało wydane takie świadectwo — Zakres ochrony — Produkt leczniczy zawierający szereg aktywnych składników, w tym składnik objęty świadectwem) 12	12
2012/C 133/23	Sprawa C-556/11: Postanowienie Trybunału szósta izba) z dnia 9 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo nº 4 de Valladolid — Hiszpania) — María Jesús Lorenzo Martínez przeciwko Junta de Castilla y León, Dirección General de Recursos Humanos de la Consejería de Educación (Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/70/WE — Klauzula 4 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC — Umowy o pracę na czas określony w sektorze publicznym — Nauczanie pozauniwersyteckie — Prawo do sześcioletniego dodatku do wynagrodzenia za kształcenie ustawiczne — Wykluczenie nauczycieli zatrudnionych w charakterze członków personelu tymczasowego — Zasada niedyskryminacji) 13	13
2012/C 133/24	Sprawa C-574/11: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 9 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Düsseldorf — Niemcy) — Novartis AG przeciwko Actavis Deutschland GmbH & Co KG, Actavis Ltd (Artykuł 104 ust. 3 akapit pierwszy regulaminu — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Dodatkowe świadectwo ochronne — Rozporządzenie (WE) nr 469/2009 — Artykuły 4 i 5 — Pojedynczy składnik aktywny, dla którego wydane zostało owe świadectwo — Zakres ochrony — Produkt leczniczy zawierający kilka składników aktywnych, w tym również składnik objęty świadectwem) 13	13
2012/C 133/25	Sprawa C-599/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 20 września 2011 r. w sprawie T-99/10 Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 28 listopada 2011 r. przez TofuTown.com GmbH 14	14
2012/C 133/26	Sprawa C-611/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 22 września 2011 r. w sprawie T-174/10 ara przeciwko OHIM, wniesione w dniu 30 listopada 2011 r. przez ara AG ... 14	14

2012/C 133/27	Sprawa C-624/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 27 września 2011r. w sprawie T-403/10 Brighton Collectibles, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 6 grudnia 2011 r. przez Brighton Collectibles, Inc.	15
2012/C 133/28	Sprawa C-72/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht Leipzig (Niemcy) w dniu 13 lutego 2012 r. — Gemeinde Altrip i in. przeciwko Land Rheinland-Pfalz	15
2012/C 133/29	Sprawa C-76/12: Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej	16
2012/C 133/30	Sprawa C-78/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 14 lutego 2012 r. — Evita-K EOOD przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto”, Sofia	16
2012/C 133/31	Sprawa C-84/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin (Niemcy) w dniu 17 lutego 2012 r. — Rahmanian Koushkaki przeciwko Republice Federalnej Niemiec	17
2012/C 133/32	Sprawa C-89/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie van België (Belgia) w dniu 17 lutego 2012 r. — Rose Marie Bark przeciwko Galileo Joint Undertaking, w likwidacji.....	18
2012/C 133/33	Sprawa C-92/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland (Irlandia) w dniu 17 lutego 2012 r. — Health Service Executive przeciwko SC, AC	18
2012/C 133/34	Sprawa C-93/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 21 lutego 2012 r. — ET Agroconsulting-04-Velko Stoyanov przeciwko Izpalnitelen direktor na Darzhaven fond „Zemedelie” — Razplashtatelna agentsia	19
2012/C 133/35	Sprawa C-101/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Stuttgart (Niemcy) w dniu 27 lutego 2012 r. — Herbert Schaible przeciwko Land Baden-Württemberg	19
2012/C 133/36	Sprawa C-109/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 29 lutego 2012 r. — Laboratoires Lyocentre	20
2012/C 133/37	Sprawa C-130/12: Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej	20
2012/C 133/38	Sprawa C-328/11 P: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 30 stycznia 2012 r. — Alder Capital Ltd przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Gimv Nederland BV	20

Sąd

2012/C 133/39	Sprawy połączone T-50/06 RENV, T-56/06 RENV, T-60/06 RENV, T-62/06 RENV oraz T-69/06 RENV: Wyrok Sądu z dnia 21 marca 2012 r. — Irlandia i in. przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Dyrektywa 92/81/EWG — Podatek akcyzowy od olejów mineralnych — Oleje mineralne wykorzystywane jako paliwo przy wytwarzaniu tlenku glinu — Zwolnienie z podatku akcyzowego — Zgodność zwolnienia z zezwoleniem udzielonym przez Radę na podstawie art. 8 ust. 4 dyrektywy 92/81 — Domniemanie zgodności z prawem aktów Unii — Pewność prawa — Dobra administracja)	21
---------------	---	----

2012/C 133/40	Sprawa T-113/06: Wyrok Sądu z dnia 21 marca 2012 r. — Marine Harvest Norway i Alsaker Fjordbruk przeciwko Radzie (Dumping — Przywóz łososia pochodzącego z Norwegii — Definicja przemysłu wspólnotowego — Produkt podobny — Skład próby obejmującej producentów wspólnotowych)	21
2012/C 133/41	Sprawa T-115/06: Wyrok Sądu z dnia 21 marca 2012 r. — Fiskeri og Havbruksnæringens Landsforening i in. przeciwko Radzie (Dumping — Przywóz łososia pochodzącego z Norwegii — Zasada niższego cła — Obliczenie minimalnych cen przywozowych i stałych cel)	22
2012/C 133/42	Sprawa T-63/09: Wyrok Sądu z dnia 21 marca 2012 r. — Volkswagen przeciwko OHIM — Suzuki Motor (SWIFT GTi) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego SWIFT GTi — Wcześniejsze krajowe i międzynarodowe znaki towarowe GTi — Względne podstawy odmowy rejestracji — Podobieństwo towarów — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009) — Ocena prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Oddalenie sprzeciwu)	22
2012/C 133/43	Sprawa T-227/09: Wyrok Sądu z dnia 21 marca 2012 r. — Feng Shen Technology przeciwko OHIM (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Graficzny wspólnotowy znak towarowy FS — Zła wiara zgłaszającego — Artykuł 51 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009))	23
2012/C 133/44	Sprawy połączone T-458/09 i T-171/10: Wyrok Sądu z dnia 22 marca 2012 r. — Slovak Telekom przeciwko Komisji (Konkurencja — Postępowanie administracyjne — Decyzja w sprawie żądania udzielenia informacji — Konieczność żądanych informacji — Zasada dobrej administracji — Obowiązek uzasadnienia — Proporcjonalność)	23
2012/C 133/45	Sprawa T-157/10: Wyrok Sądu z dnia 23 marca 2012 r. — Barilla przeciwko OHIM — Brauerei Schlösser (ALIXIR) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego ALIXIR — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy Elixer — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009).....	23
2012/C 133/46	Sprawa T-420/10: Wyrok Sądu z dnia 27 marca 2012 r. — Armani przeciwko OHIM — Del Prete (AJ AMICI JUNIOR) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego AJ AMICI JUNIOR — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy AJ ARMANI JEANS — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy ARMANI JUNIOR — Względna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009).....	24
2012/C 133/47	Sprawy połączone T-439/10 i T-440/10: Wyrok Sądu z dnia 21 marca 2012 r. — Fulmen i Mahmoudian przeciwko Radzie (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte wobec Islamskiej Republiki Iranu w celu niedopuszczenia do rozprzestrzeniania broni jądrowej — Zamrożenie funduszy — Skarga o stwierdzenie nieważności — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do obrony — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Błąd w ocenie — Ciężar i zakres dowodu)	24
2012/C 133/48	Sprawa T-225/10: Postanowienie Sądu z dnia 21 marca 2012 r. — Banco Bilbao Vizcaya Argentaria przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — System pomocy umożliwiający amortyzację podatkową finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nienakazująca jej odzyskania — Akt obejmujący środki wykonawcze — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność)	25

2012/C 133/49	Sprawa T-228/10: Postanowienie Sądu z dnia 21 marca 2012 r. — Telefónica przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — System pomocy umożliwiający amortyzację podatkową finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nienakazująca jej odzyskania — Akt obejmujący środki wykonawcze — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność)	25
2012/C 133/50	Sprawa T-234/10: Postanowienie Sądu z dnia 21 marca 2012 r. — Ebro Foods przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — System pomocy umożliwiający amortyzację podatkową finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nienakazująca jej odzyskania — Akt obejmujący środki wykonawcze — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność)	26
2012/C 133/51	Sprawa T-174/10: Postanowienie Sądu z dnia 21 marca 2012 r. — Modelo Continente Hipermercados przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — System pomocy umożliwiający amortyzację podatkową finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nienakazująca jej odzyskania — Akt obejmujący środki wykonawcze — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność)	26
2012/C 133/52	Sprawa T-398/11 P: Postanowienie Sądu z dnia 19 marca 2012 r. — Barthel i in. przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości (Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Wynagrodzenie — Odmowa przyznania skarżącym dodatku za pracę zmianową — Termin do złożenia zażalenia — Przekroczenie terminu — Odwołanie w części oczywiście bezzasadne, a w części oczywiście niedopuszczalne)	26
2012/C 133/53	Sprawa T-55/12: Skarga wniesiona w dniu 8 lutego 2012 r. — Chen przeciwko OHIM — AM Denmark (Cleaning devices)	27
2012/C 133/54	Sprawa T-105/12: Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2012 r. — Republika Grecka przeciwko Komisji	27
2012/C 133/55	Sprawa T-101/10: Postanowienie Sądu z dnia 19 marca 2012 r. Polska przeciwko Komisji	28

Sąd do spraw Służby Publicznej

2012/C 133/56	Sprawa F-133/11: Skarga wniesiona w dniu 13 grudnia 2011 r. — ZZ przeciwko Komisji	29
2012/C 133/57	Sprawa F-1/12: Skarga wniesiona w dniu 2 stycznia 2012 r. — ZZ przeciwko Europejskiemu Trybunałowi Obrachunkowemu	29
2012/C 133/58	Sprawa F-5/12: Skarga wniesiona w dniu 10 stycznia 2012 r. — ZZ przeciwko Fronteksowi	29
2012/C 133/59	Sprawa F-7/12: Skarga wniesiona w dniu 16 stycznia 2012 r. — ZZ przeciwko Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA)	30
2012/C 133/60	Sprawa F-9/12: Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2012 r. — ZZ przeciwko Parlamentowi	30
2012/C 133/61	Sprawa F-21/12: Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2012 r. — ZZ przeciwko Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu	30

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2012/C 133/62	Sprawa F-29/12: Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2012 r. — ZZ i in. przeciwko Komisji	31
2012/C 133/63	Sprawa F-31/12: Skarga wniesiona w dniu 6 marca 2012 r. — ZZ przeciwko Komisji	31

Sprostowania

2012/C 133/64	Sprostowanie komunikatu w Dzienniku Urzędowym w sprawie C-528/11 (Dz.U. C 370 z 17.12.2011)	32
---------------	---	----

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

(2012/C 133/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 126 z 28.4.2012.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 118 z 21.4.2012.

Dz.U. C 109 z 14.4.2012.

Dz.U. C 89 z 24.3.2012.

Dz.U. C 80 z 17.3.2012.

Dz.U. C 73 z 10.3.2012.

Dz.U. C 65 z 3.3.2012.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 13 marca 2012 r. — Melli Bank plc przeciwko Radzie Unii Europejskiej, Republice Francuskiej, Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Komisji Europejskiej

(Sprawa C-380/09 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające wobec Islamskiej Republiki Iranu w celu niedopuszczenia do rozprzestrzeniania broni jądrowej — Zamrożenie funduszy filii banku — Zasada proporcjonalności — Posiadanie podmiotu lub kontrola nad nim)

(2012/C 133/02)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Melli Bank plc (przedstawiciele: D. Anderson i D. Wyatt, QC, R. Blakeley, barrister, S. Gadhia i T. Din, solicitors)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bishop i R. Szostak, pełnomocnicy), Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard, G. de Bergues, L. Butel i E. Ranaivoson, pełnomocnicy), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: S. Hathaway, pełnomocnik, i S. Lee, barrister), Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Boelaert i M. Konstantinidis, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 9 lipca 2009 r. w sprawach połączonych T-246/08 i T-332/08 Melli Bank plc przeciwko Radzie Unii Europejskiej, którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Rady 2008/475/WE z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 163, s. 29) w zakresie, w jakim nazwa wnoszącej odwołanie figuruje w wykazie osób, podmiotów i organów, wobec których stosują się te przepisy.

Sentencja

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Melli Bank plc zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 282 z 21.11.2009.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 marca 2012 r. — Republika Portugalska/Transnautica — Transportes e Navegação, SA, Komisja Europejska

(Sprawa C-506/09 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Unia celna — Rozporządzenia (EWG): nr 2913/92 i nr 2454/93 — Umorzenie należności celnych przywózowych — Przesyłki zawierające tytoń i alkohol etylowy przeznaczone do państw trzecich — Oszustwo popełnione przez pracownika spółki zobowiązanej do zapłaty podatku)

(2012/C 133/03)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Portugalska (przedstawiciel: L. Inez Fernandes, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Transnautica — Transportes e Navegação, SA (przedstawiciel: M. López Garrido, abogada), Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i L. Bouyon, pełnomocnicy)

Interwient popierający wnoszącego odwołanie: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: M. Muñoz Pérez, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) z dnia 23 września 2009 r. w sprawie T-385/05 Transnautica przeciwko Komisji stwierdzającego nieważność decyzji Komisji z dnia 6 lipca 2005 r. o sygn. REM 05/2004, w której wskazano władzom portugalskim, że w odniesieniu do określonej kwoty umorzenie należności celnych przywózowych skarżącej nie było uzasadnione oraz że w odniesieniu do innej kwoty zwrot należności celnych przywózowych na rzecz skarżącej także nie był uzasadniony, gdyż niewiedza skarżącej o oszustwie popełnionym przez jednego z jej pracowników nie stanowi szczególnej okoliczności mogącej uzasadnić umorzenie lub zwrot należności celnych przywózowych na rzecz skarżącej.

Sentencja

1) Odwołanie zostaje oddalone.

- 2) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami postępowania.
3) Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 63 z 13.3.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte di Appello di Torino — Włochy) — SCF Consorzio Fonografici przeciwko Marcowi Del Corsowi

(Sprawa C-135/10) (¹)

(Prawo autorskie i prawa pokrewne w społeczeństwie informacyjnym — Bezpośrednie stosowanie w porządku prawnym Unii konwencji rzymskiej, porozumienia TRIPS i WPPT — Dyrektywa 92/100/WE — Artykuł 8 ust. 2 — Dyrektywa 2001/29/WE — Pojęcie publicznego udostępniania — Publiczne udostępnianie fonogramów odtwarzanych przez radio w gabinecie dentystycznym)

(2012/C 133/04)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte di Appello di Torino

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SCF Consorzio Fonografici

Strona pozwana: Marco Del Corso

przy udziale: Procuratore generale della Repubblica

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Corte di Appello di Torino — Bezpośrednie stosowanie we wspólnotowym porządku prawnym Międzynarodowej konwencji o ochronie artystów wykonawców, producentów fonogramów oraz organizacji nadawczych, sporządzonej w Rzymie dnia 23 października 1961 r., Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS) oraz Traktatu Światowej Organizacji Własności Intelektualnej (WIPO) o wykonaniach artystycznych i fonogramach (WPPT) — Interpretacja art. 3 ust. 2 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10) — Pojęcie publicznego udostępniania — Nadawanie radiowe i publiczne udostępnianie fonogramów za pośrednictwem radia w gabinecie dentystycznym

Sentencja

- 1) Postanowienia porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej, stanowiącego załącznik 1 C do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO), podpisanego w Marrakeszu w dniu 15 kwietnia 1994 r. i zatwierdzonego decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej

w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji, porozumień, będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994), i traktatu Światowej Organizacji Własności Intelektualnej (WIPO) o artystycznych wykonaniach i fonogramach z dnia 20 grudnia 1996 r. stosują się w porządku prawnym Unii.

Międzynarodowa konwencja o ochronie wykonawców, producentów fonogramów oraz organizacji nadawczych, sporządzona w Rzymie dnia 26 października 1961 r., nie będąc częścią porządku prawnego Unii, nie znajduje w nim zastosowania, jednak wywiera w nim skutki pośrednie.

Jednostki nie mogą się powoływać bezpośrednio ani na wskazaną konwencję, ani na wskazane porozumienie, ani też na wspomniany traktat.

Pojęcie publicznego udostępniania, widniejące w dyrektywie Rady 92/100/EWG z dnia 19 listopada 1992 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej i w dyrektywie 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym, należy interpretować w świetle równoważnych pojęć zawartych w tejże konwencji, we wskazanym porozumieniu oraz we wspomnianym traktacie i w taki sposób, aby pozostawało ono w zgodzie z tymi aktami, przy uwzględnieniu kontekstu, w jaki pojęcia te się wpisują, i celów postanowień konwencji dotyczących własności intelektualnej.

- 2) Pojęcie publicznego udostępniania w rozumieniu art. 8 ust. 2 dyrektywy 92/100 należy interpretować w ten sposób, że nie obejmuje ono bezpłatnego odtwarzania fonogramów w gabinecie dentystycznym takim jak ten w postępowaniu przed sądem krajowym, w ramach wykonywania wolnego zawodu, z korzyścią dla klientów, którzy korzystają z tego niezależnie od swojej woli. Zatem takie odtwarzanie nie daje prawa do pobierania wynagrodzenia na rzecz producentów fonogramów.

(¹) Dz.U. C 134 z 22.5.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland — Irlandia) — Phonographic Performance (Ireland) Ltd przeciwko Ireland, Attorney General

(Sprawa C-162/10) (¹)

(Prawa autorskie i prawa pokrewne — Dyrektywa 2006/115/WE — Artykuły 8 i 10 — Pojęcie użytkownika i publicznego udostępniania — Odtwarzanie fonogramów za pośrednictwem odbiorników telewizyjnych lub radiowych zainstalowanych w pokojach hotelowych)

(2012/C 133/05)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Ireland

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Phonographic Performance (Ireland) Ltd

Strona pozwana: Ireland, Attorney General

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — High Court of Ireland — Wykładnia art. 8 ust. 2 i art. 10 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej (Dz.U. L 376, s. 28) — Nadawanie i publiczne udostępnianie fonogramów — Prawo do jednorazowego godziwego wynagrodzenia dla artystów i producentów — Pojęcie użytkownika i publicznego udostępniania — Umieszczenie w pokojach hotelowych odborników telewizyjnych lub radiowych, do których hotel doprowadza sygnał nadawczy

Sentencja

- 1) Osoba prowadząca zakład hotelowy, umieszczająca w pokojach klientów odborniki telewizyjne lub radiowe, do których doprowadza nadawany sygnał, jest „użytkownikiem” dokonującym czynności „publicznego udostępniania” nadawanego fonogramu w rozumieniu art. 8 ust. 2 dyrektywy 2006/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej.
- 2) Osoba prowadząca zakład hotelowy, umieszczająca w pokojach klientów odborniki telewizyjne lub radiowe, do których doprowadza nadawany sygnał, jest obowiązana uiszczać godziwe wynagrodzenie na mocy art. 8 ust. 2 dyrektywy 2006/115 za odtwarzanie nadawanego fonogramu oprócz wynagrodzenia uiszczanego przez nadawcę.
- 3) Osoba prowadząca zakład hotelowy, umieszczająca w pokojach klientów odborniki telewizyjne lub radiowe, do których doprowadza nadawany sygnał, lecz inne urządzenie oraz fonogramy w formie analogowej lub cyfrowej, które mogą być odtwarzane lub odsłuchiwane za pomocą tego urządzenia, jest „użytkownikiem” dokonującym czynności „publicznego udostępniania” fonogramu w rozumieniu art. 8 ust. 2 dyrektywy 2006/115. Z tego względu jest ona obowiązana uiszczać „godziwe wynagrodzenie” w rozumieniu tego przepisu za przekazywanie wspomnianych fonogramów.
- 4) Artykuł 10 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/115, który przewiduje ograniczenie prawa do godziwego wynagrodzenia określonego w art. 8 ust. 2 tej dyrektywy w przypadku „użytku prywatnego”, nie umożliwia państwom członkowskim zwolnienia osoby prowadzącej zakład hotelowy, która dokonuje czynności „publicznego udostępniania” fonogramu w rozumieniu art. 8 ust. 2 wspomnianej dyrektywy, z obowiązku zapłaty takiego wynagrodzenia.

(¹) Dz.U. C 161 z 19.6.2010.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo — Hiszpania) — Génesis Seguros Generales Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros (GENESIS) przeciwko Boys Toys SA, Administración del Estado

(Sprawa C-190/10) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Definicja i nabycie — Wcześniejszy znak towarowy — Sposoby dokonywania zgłoszenia — Zgłoszenie drogą elektroniczną — Środek pozwalający na precyzyjne ustalenie daty, godziny i minuty dokonania zgłoszenia)

(2012/C 133/06)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Génesis Seguros Generales Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros (GENESIS)

Strona pozwana: Boys Toys SA, Administración del Estado

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Supremo — Wykładnia art. 27 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994 L 11, s. 1) — Definicja i nabycie wspólnotowego znaku towarowego — Prawo pierwszeństwa — Sposoby dokonywania zgłoszenia — Środek (poczta elektroniczna) pozwalający na precyzyjne ustalenie daty, godziny i minuty dokonania zgłoszenia

Sentencja

Artykuł 27 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, w brzmieniu zmienionym przez rozporządzenie (WE) nr 1992/2003 z dnia 27 października 2003 r. należy interpretować w ten sposób, że nie pozwala on na uwzględnienie nie tylko dnia, lecz również godziny i minuty dokonania zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego do Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) dla celów ustalenia pierwszeństwa czasowego wspólnotowego znaku towarowego w odniesieniu do krajowego znaku towarowego zgłoszonego w tym samym dniu, w sytuacji, gdy krajowe przepisy regulujące rejestrację krajowego znaku towarowego uznają w tym względzie godzinę i minutę zgłoszenia za istotne.

(¹) Dz.U. C 195 z 17.7.2010

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Regensburg — Niemcy) — G przeciwko Corneliusowi de Visserowi

(Sprawa C-292/10) ⁽¹⁾

(Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych — Doręczenie pism sądowych w drodze publicznego zawiadomienia — Brak znanego miejsca zamieszkania lub pobytu pozwanego na terytorium państwa członkowskiego — Jurysdykcja w sprawach, których „przedmiotem postępowania jest czyn niedozwolony, czyn podobny do czynu niedozwolonego lub roszczenie wynikające z takiego czynu” — Możliwość naruszenia praw osobistych poprzez opublikowanie zdjęć w internecie — Miejsce, gdzie nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę)

(2012/C 133/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landgericht Regensburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: G

Strona pozwana: Cornelius de Visser

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landgericht Regensburg — Wykładnia art. 6 ust. 1 TUE w związku z art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U. 2007, C 303, s. 1), art. 4 ust. 1, art. 5 pkt 3 i art. 26 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1) oraz art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (Dz.U. 178, s. 1) — Przepisy krajowe przewidujące w pewnych okolicznościach doręczenie w drodze publicznego zawiadomienia pism sądowych pozwanemu i dopuszczające wydanie wyroku zaocznego na podstawie doręzonego w tym trybie pozwu — Możliwość zastosowania zasad określania jurysdykcji z rozporządzenia (WE) nr 44/2001, gdy nie jest znane żadne miejsce zamieszkania lub pobytu pozwanego na terytorium państwa członkowskiego — Określenie jurysdykcji sądu i prawa właściwego w odniesieniu do powództwa z tytułu naruszenia praw osobistych, które mogło być dokonane w ten sposób, że zostały opublikowane zdjęcia w witrynie internetowej prowadzonej przez osobę, której miejsce zamieszkania nie jest znane

Sentencja

1) W okolicznościach takich jak w sprawie przed sądem krajowym art. 4 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na prze-

szkodzie stosowaniu art. 5 pkt 3 tegoż rozporządzenia do powództwa o stwierdzenie odpowiedzialności ze względu na prowadzenie witryny internetowej wniesionego przeciwko pozwanemu, który jest prawdopodobnie obywatelem Unii, ale którego miejsce pobytu jest nieznane, jeśli sąd rozpoznający sprawę nie dysponuje wiarygodnymi przesłankami pozwalającymi stwierdzić, iż wspomniani pozwani zamieszkują w rzeczywistości poza terytorium Unii.

- 2) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się ono wydaniu wyroku zaocznego wobec pozwanego, któremu ze względu na niemożność ustalenia miejsca jego pobytu pozew został doręczony w drodze publicznego zawiadomienia zgodnie z prawem krajowym, pod warunkiem że sąd rozpoznający sprawę upewnił się uprzednio, iż podjęto wszelkie poszukiwania, jakich wymaga zasada staranności i dobrej wiary, w celu odnalezienia tego pozwanego.
- 3) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ono nadaniu zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia europejskiego tytułu egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych w odniesieniu do wyroku zaocznego wydanego przeciwko pozwanemu, którego adres nie jest znany.
- 4) Artykuł 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywy o handlu elektronicznym), nie znajduje zastosowania w sytuacji, w której miejsce siedziby podmiotu świadczącego usługi społeczeństwa informacyjnego jest nieznane, jako że stosowanie tego przepisu jest uzależnione od ustalenia państwa członkowskiego, na którego terytorium rozpatrywany usługodawca ma rzeczywiście siedzibę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 346 z 18.12.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg — Niemcy) — Grünwald Logistik Service GmbH (GLS) przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Stadt

(Sprawa C-338/10) ⁽¹⁾

(Dumping — Cło antydumpingowe na przywóz niektórych przetworzonych lub zakonserwowanych owoców cytrusowych pochodzących z Chin — Rozporządzenie (WE) nr 1355/2008 — Ważność — Rozporządzenie (WE) nr 384/96 — Artykuł 2 ust. 7 lit. a) — Ustalenie wartości normalnej — Państwo nieposiadające gospodarki rynkowej — Obowiązek Komisji wykazania się starannością w celu określenia wartości normalnej w oparciu o cenę lub wartość skonstruowaną w państwie trzecim posiadającym gospodarkę rynkową)

(2012/C 133/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Grünwald Logistik Service GmbH (GLS)

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Stadt

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Hamburg — Ważność, w świetle art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996 L 56, s. 1), rozporządzenia Komisji (WE) nr 642/2008 z dnia 4 lipca 2008 r. nakładającego tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych przetworzonych lub zakonserwowanych owoców cytrusowych (tj. mandarynek itd.) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 178, s. 19), oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 1355/2008 z dnia 18 grudnia 2008 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych przetworzonych lub zakonserwowanych owoców cytrusowych (tj. mandarynek itd.) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 350, s. 35) — Ustalenie wartości normalnej dla kraju nieposiadającego gospodarki rynkowej — Ustalenie wartości normalnej na podstawie ceny faktycznie płaconej lub należnej w Unii za produkt podobny — Obowiązek Komisji wynikający z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 384/96 podjęcia działań koniecznych w celu ustalenia wartości normalnej w oparciu o cenę lub wartość skonstruowaną w państwie trzecim posiadającym gospodarkę rynkową

Sentencja

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1355/2008 z dnia 18 grudnia 2008 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych przetworzonych lub zakonserwowanych owoców cytrusowych (tj. mandarynek itd.) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej jest nieważne.

(¹) Dz.U. C 260 z 25.9.2010.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 15 marca 2012 r.
— Komisja Europejska przeciwko Republice Cypryjskiej

(Sprawa C-340/10) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 92/43/EWG — Artykuł 4 ust. 1 i art. 12 ust. 1 — Brak włączenia w przewidzianym terminie terenu jeziora Paralimni jako mającego znaczenie dla Wspólnoty — System ochrony gatunku *Natrix natrix* cypriaca (cyprijskiego zaskrońca zwyczajnego))

(2012/C 133/09)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Zavvos i D. Recchia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Cypryjska (przedstawiciele: K. Lykourgos i M. Chatzigeorgiou, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 4 ust. 1 i art. 12 ust. 1 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206, s. 7) — Brak włączenia jeziora Paralimni do krajowego wykazu terenów, które mogą zostać uznane za tereny mające znaczenie dla Wspólnoty — Brak ustanowienia systemu ochrony gatunku *Natrix natrix* cypriaca (cyprijskiego zaskrońca zwyczajnego)

Sentencja

1) Republika Cypryjska

- poprzez brak włączenia terenu jeziora Paralimni do krajowego wykazu proponowanych terenów mających znaczenie dla Wspólnoty,
- poprzez zezwalanie na działalność, która poważnie zagraża cechom ekologicznym jeziora Paralimni, oraz poprzez brak przyjęcia środków ochronnych koniecznych dla zachowania populacji gatunku *Natrix natrix* cypriaca (cyprijskiego zaskrońca zwyczajnego), który ma znaczenie ekologiczne dla jeziora Paralimni i zapory Xyliatos, oraz
- poprzez brak przyjęcia środków koniecznych dla ustanowienia i stosowania systemu ścisłej ochrony tego gatunku,

uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej, odpowiednio, na mocy art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, zmienionej dyrektywą Rady 2006/105/WE z dnia 20 listopada 2006 r., na mocy dyrektywy 92/43 ze zmianami, a także na mocy art. 12 ust. 1 te samej dyrektywy 92/43 ze zmianami.

2) Republika Cypryjska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 246 z 11.9.2010.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 13 marca 2012 r. — Pye Phyo Tay Za przeciwko Radzie Unii Europejskiej, Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Komisji Europejskiej

(Sprawa C-376/10 P) (¹)

(Odwołanie — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające skierowane przeciwko Republice Związku Myanmar — Zamrożenie funduszy mające zastosowanie do osób, podmiotów i organów — Podstawa prawna)

(2012/C 133/10)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Pye Phyo Tay Za (przedstawiciele: D. Andersen QC, S. Kentridge QC, M. Lester, barrister, G. Martin, solicitor)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bishop i E. Finnegan, pełnomocnicy), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: S. Hathaway, pełnomocnik, D. Beard, barrister), Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Boelaert i M. Konstantinidis, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie T-181/08 Tay Za przeciwko Radzie, w którym Sąd oddalił skargę mającą na celu stwierdzenie częściowej nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 194/2008 z dnia 25 lutego 2008 r. w sprawie przedłużenia obowiązywania i wzmocnienia środków ograniczających wobec Birmy/Związku Myanmar, uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 817/2006 (Dz.U. L 66, s. 1), w zakresie, w jakim nazwisko skarżącego widnieje w wykazie osób, grup i podmiotów, do których stosują się te przepisy.

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie T-181/08 Tay Za przeciwko Radzie zostaje uchylony.
- 2) Stwierdza się nieważność rozporządzenia Rady (WE) nr 194/2008 z dnia 25 lutego 2008 r. w sprawie przedłużenia obowiązywania i wzmocnienia środków ograniczających wobec Birmy/Związku Myanmar, uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 817/2006, w zakresie, w jakim dotyczy ono P.P. Tay Za.
- 3) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami poniesionymi zarówno w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.
- 4) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Komisja Europejska pokrywają koszty własne poniesione zarówno w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.

(¹) Dz.U. C 260 z 25.9.2010.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresny sąd Prešov — Słowacja) — Jana Pereničová, Vladislav Perenič przeciwko S.O.S. financ, spol. s r.o.

(Sprawa C-453/10) (¹)

(Ochrona konsumentów — Umowa kredytu konsumenckiego — Błędne podanie rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania — Wpływ nieuczciwych praktyk handlowych i nieuczciwych warunków na ważność całej umowy)

(2012/C 133/11)

Język postępowania: słowacki

Sąd krajowy

Okresny sąd Prešov

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Jana Pereničová, Vladislav Perenič

Strona pozwana: S.O.S. financ, spol. s r.o.

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Okresny sąd Prešov — Wykładnia art. 4 ust. 1 i art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29), oraz dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. L 149, s. 22) — Umowa kredytu konsumenckiego przewidująca lichwiarską stopę oprocentowania — Wpływ nieuczciwych praktyk handlowych i nieuczciwych warunków na ważność całej umowy

Sentencja

- 1) Wykładni art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy dokonywać w taki sposób, że przy ocenie kwestii, czy zawierająca jeden lub więcej nieuczciwych warunków umowa przedsiębiorcy z konsumentem może nadal obowiązywać po wyłączeniu z niej tych warunków, sąd rozpatrujący spór w tej sprawie nie może przyjąć jako podstawy rozstrzygnięcia jedynie tego, iż unieważnienie wspomnianej umowy w całości byłoby ewentualnie bardziej korzystne dla jednej z jej stron, w tym wypadku konsumenta. Dyrektywa ta nie stoi jednak na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie przewidziało, z poszanowaniem prawa Unii, że zawarta przez przedsiębiorcę z konsumentem umowa zawierająca jeden lub więcej nieuczciwych warunków jest nieważna w całości, jeśli takie rozwiązanie zapewnia konsumentowi lepszą ochronę.
- 2) Praktykę handlową taką jak rozpatrywana przez sąd krajowy, polegającą na podaniu w umowie kredytu rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania niższej od tej stosowanej w rzeczywistości, należy uznać za „wprowadzającą w błąd” w rozumieniu art. 6 ust. 1 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych”), jeśli powoduje ona lub może spowodować podjęcie przez konsumenta decyzji dotyczącej transakcji, której inaczej by nie podjął. Do sądu krajowego należy ustalenie, czy ma to miejsce w rozpatrywanej przezeń sprawie. Stwierdzenie nieuczciwego charakteru takiej praktyki handlowej stanowi jedną z okoliczności, na których właściwy sąd może oprzeć, zgodnie z art. 4 ust. 1 dyrektywy 93/13, ocenę nieuczciwego charakteru warunków umowy dotyczących ponoszonego przez konsumenta kosztu przyznanego mu kredytu. Takie stwierdzenie nie ma jednak bezpośredniego wpływu na ocenę ważności zawartej umowy kredytu w kontekście art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13.

(¹) Dz.U. C 328 z 04.12.2010.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle — Belgia) — Inter-Environnement Bruxelles ASBL, Pétitions-Patrimoine ASBL, Atelier de Recherche et d'Action Urbaines ASBL przeciwko Région de Bruxelles-Capitale

(Sprawa C-567/10) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 2001/42WE — Ocena wpływu planów i programów na środowisko — Pojęcie planów i programów „wymaganych przez przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne” — Stosowanie tej dyrektywy do postępowania w przedmiocie uchylecia w całości lub w części planu zagospodarowania przestrzennego)

(2012/C 133/12)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour constitutionnelle

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Inter-Environnement Bruxelles ASBL, Pétitions-Patrimoine ASBL, Atelier de Recherche et d'Action Urbaines ASBL

Strona pozwana: Région de Bruxelles-Capitale

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour constitutionnelle — Wykładnia art. 2 lit. a) dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (Dz.U. L 197, s. 30) — Stosowanie dyrektywy do postępowania w przedmiocie uchylecia w całości lub w części planu zagospodarowania przestrzennego — Wykładnia pojęcia „wymaganych planów i programów” — Wyłączenie planów, których przyjęcie nie jest obowiązkowe

Sentencja

- 1) Zawarte w art. 2 lit. a) dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko pojęcie planów i programów, które są „wymagane przez przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne”, należy interpretować w ten sposób, że dotyczy ono również miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, takich jak plan, którego dotyczy uregulowanie krajowe będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, przyjmowanych na podstawie CoBAT.
- 2) Artykuł 2 lit. a) dyrektywy 2001/42 należy interpretować w ten sposób, że procedura uchylecia w całości lub w części planu zagospodarowania przestrzennego, taka jak przewidziana w art. 58–63 code bruxellois de l'aménagement du territoire, jest co do zasady objęta zakresem stosowania tej dyrektywy, wobec czego podlega ona regułom dotyczącym oceny wpływu na środowisko przewidzianym w tej dyrektywie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 26.2.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-574/10) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Zamówienia publiczne na usługi — Usługi architektoniczne i inżynierskie — Usługi badawcze, planistyczne i nadzoru dotyczące remontu budynku użyteczności publicznej — Przeprowadzenie przedsięwzięcia wieloetapowo z powodów budżetowych — Wartość zlecenia)

(2012/C 133/13)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Wilms i C. Zadra, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze, N. Graf Vitzthum i J. Möller, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 2, 9 i 20 w związku z art. 23–55 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi — Udzielenie zamówienia przez gminę Niedernhausen bez przeprowadzenia procedury zamówienia publicznego na poziomie Unii na szereg usług architektonicznych dotyczących jednego i tego samego przedsięwzięcia budowlanego jednemu biurowi projektowemu — Podział zamówionej usługi — Określenie wartości zamówienia

Sentencja

- 1) Republika Federalna Niemiec uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 2, 9 i 20 w związku z art. 23–55 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi przez to, że gmina Niedernhausen udzieliła zamówienia na usługi architektoniczne dotyczące remontu budynku użyteczności publicznej o nazwie „Autalhalle”, znajdującego się w tej gminie, którego wartość przekracza próg określony w art. 7 lit. b) tej dyrektywy, bez przeprowadzenia europejskiej procedury zamówienia publicznego.
- 2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 72 z 5.3.2011.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 15 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-46/11) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 92/43/EWG — Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory — Niewystarczająca ochrona niektórych gatunków, w szczególności wydry (Lutra Lutra))

(2012/C 133/14)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawicielki: S. Petrova i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: M. Szpunar, D. Krawczyk i B. Majczyna, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 16 ust. 1 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206, s. 7) — Niewystarczająca ochrona niektórych gatunków, w szczególności wydry (Lutra Lutra)

Sentencja

1) Nie dokonując prawidłowo transpozycji warunków wprowadzania odstępstw przewidzianych w art. 16 ust. 1 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy owego przepisu.

2) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 103 z 2.4.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundespatentgericht — Niemcy) — Alfred Strigl — Deutsches Patent- und Markenamt (C-90/11), Securvita Gesellschaft zur Entwicklung alternativer Versicherungskonzepte mbH (C-91/11) przeciwko Öko-Invest Verlagsgesellschaft mbH

(Sprawy połączone C-90/11 i C-91/11) ⁽¹⁾

(Znaki towarowe — Dyrektywa 2008/95/WE — Podstawy odmowy lub unieważnienia rejestracji — Wyrażenia słowne tworzone przez kombinację słów i ciąg liter identycznych z początkowymi literami tych słów — Charakter odróżniający — Charakter opisowy — Kryteria oceny)

(2012/C 133/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundespatentgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Alfred Strigl — Deutsches Patent- und Markenamt (C-90/11), Securvita Gesellschaft zur Entwicklung alternativer Versicherungskonzepte mbH (C-91/11)

Strona pozwana: Öko-Invest Verlagsgesellschaft mbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundespatentgericht — Wykładnia art. 3 ust. 1 lit. b) i c) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (wersja skodyfikowana) (Dz.U. L 299, s. 25) — Charakter odróżniający słownego znaku towarowego składającego się z połączenia mającej opisowy charakter kombinacji wyrazów i niemającego charakteru opisowego ciągu liter, identycznych z początkowymi literami tychże wyrazów

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 lit. b) i c) dyrektywy 2008/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 października 2008 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w ten sposób, że znajduje on zastosowanie do słownego znaku towarowego składającego się z połączenia mającej opisowy charakter kombinacji wyrazów i ciągu liter, który — jeśli rozpatrywany odrębnie — nie ma charakteru opisowego, jeżeli ciąg ten postrzegany jest przez odbiorców jako skrót wspomnianej kombinacji, ponieważ odzwierciedla on pierwszą literę każdego wyrazu tej kombinacji, a dany znak towarowy rozpatrywany w całości może być rozumiany jako kombinacja wzajemnie objaśniających się i mających charakter opisowy wskazówek lub skrótów, która z tego względu pozbawiona jest charakteru odróżniającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 173 z 11.6.2011.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 22 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd — Warna — Bułgaria) — Klub OOD przeciwko Direktor na Direkcija „Obzhalwane i upralnenije na izpylnenieto” — Warna pri Centralno upralnenije na Nacionalna agencija za prihodite

(Sprawa C-153/11) ⁽¹⁾

(Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 168 — Prawo do odliczenia — Powstanie prawa do odliczenia — Prawo spółki do odliczenia podatku VAT naliczonego w związku z nabyciem dobra inwestycyjnego, które nie zostało jeszcze oddane do użytkowania w ramach działalności zawodowej owej spółki)

(2012/C 133/16)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administratiwen syd — Warna

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Klub OOD

Strona pozwana: Direktor na Direkcija „Obzhalwane i upralnenije na izpylnenieto” — Warna pri Centralno upralnenije na Nacionalna agencija za prihodite

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd — Warna — Wykładnia art. 168 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Odliczenie podatku VAT zapłaconego przez podatnika za dostarczone mu towary, jeżeli są one wykorzystywane na cele jego opodatkowanych transakcji — Prawo spółki, której główna działalność polega na wynajmowaniu należącej do niej nieruchomości, do odliczenia podatku naliczonego w związku z nabyciem innej nieruchomości, która nie została jeszcze oddana do użytkowania w działalności zawodowej owej spółki

Sentencja

Artykuł 168 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej powinno się interpretować w ten sposób, że podatnik, który nabył dobro inwestycyjne, działając w takim charakterze, i który zaliczył je do majątku przedsiębiorstwa, ma prawo do odliczenia podatku od wartości dodanej obciążającego nabycie tego dobra w okresie podatkowym, w którym podatek stał się wymagalny, niezależnie od okoliczności, że rzeczne dobro nie jest bezpośrednio wykorzystywane do celów zawodowych. Do sądu krajowego należy ustalenie, czy podatnik nabył dobro inwestycyjne na potrzeby swojej działalności gospodarczej, i ocena, w danym wypadku, istnienia praktyki stanowiącej oszustwo.

(¹) Dz.U. C 186 z 25.6.2011.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 15 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Napoli — Włochy) — Giuseppe Sibilio przeciwko Comune di Afragola

(Sprawa C-157/11) (¹)

(Polityka społeczna — Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony, zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC — Dyrektywa 1999/70/WE — Klauzula 2 — Pojęcie „umowy lub stosunku pracy określonych przez ustawodawstwo, układy zbiorowe lub praktykę obowiązującą w każdym z państw członkowskich” — Zakres stosowania porozumienia ramowego — Klauzula 4 pkt 1 — Zasada niedyskryminacji — Osoby wykonujące „prace społecznie użyteczne” w organach administracji publicznej — Przepisy krajowe wykluczające istnienie stosunku pracy — Przepisy krajowe ustanawiające różnice w zakresie wynagrodzenia przydzielonych do tych samych zadań pracowników wykonujących prace społecznie użyteczne i pracowników zatrudnionych na czas określony lub nieokreślony przez te same organy administracji publicznej)

(2012/C 133/17)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Napoli

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Giuseppe Sibilio

Strona pozwana: Comune di Afragola

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale di Napoli — Wykładnia klauzul 2, 3, 4 i 5 załącznika do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, s. 43) — Zasada niedyskryminacji — Osoby bezrobotne wpisane do wykazu pracowników pozostających w stanie mobilności lub na listy pośrednictwa pracy, zatrudnione przez administrację publiczną na czas określony w celu wykonywania prac użyteczności społecznej lub prac użyteczności publicznej (tak zwani pracownicy wykonujący prace użyteczności społecznej i pracownicy wykonujący prace użyteczności publicznej) — Przepisy krajowe ustanawiające różnice w traktowaniu w zakresie wynagrodzenia przydzielonych do tych samych zadań pracowników wykonujących prace użyteczności społecznej/pracowników wykonujących prace użyteczności publicznej i pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony przez te same organy administracji publicznej.

Sentencja

Klauzulę 2 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r. i załączonego do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak te, które rozpatrywane są w sprawie zawisłej przed sądem krajowym, które stanowią, że stosunek nawiązany przez pracowników społecznie użytecznych i organy administracji publicznej, na rzecz których wykonują oni zadania nie jest objęty zakresem stosowania wspomnianego porozumienia, jeżeli — czego sprawdzenie należy do sądu krajowego — pracownicy ci nie są związani stosunkiem pracy określonym przez ustawodawstwo, układy zbiorowe lub obowiązującą praktykę krajową albo państwa członkowskie lub partnerzy społeczni skorzystali z możliwości przyznanej im w pkt 2 wspomnianej klauzuli.

(¹) Dz.U. C 173 z 11.6.2011.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 22 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Cluj — Rumunia) — postępowanie karne przeciwko Rareș Doralin Niłaș, Sergiu-Dan Dascăl, Gicu Agenor Gânscă, Ana-Maria Oprean, Ionuț Horea Baboș

(Sprawa C-248/11) (¹)

(Dyrektywa 2004/39/WE — Rynki instrumentów finansowych — Artykuł 4 ust. 1 pkt 14 — Pojęcie „rynek regulowany” — Zezwolenie — Wymogi dotyczące funkcjonowania — Rynek o nieokreślonym charakterze prawnym, zarządzany, wskutek połączenia, przez osobę prawną zarządzającą również rynkiem regulowanym — Artykuł 47 — Brak umieszczenia w wykazie rynków regulowanych — Dyrektywa 2003/6/WE — Zakres zastosowania — Manipulacje na rynku)

(2012/C 133/18)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Curtea de Apel Cluj

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Rareș Doralin Nilaș, Sergiu-Dan Dascăl, Gicu Agenor Gânscă, Ana-Maria Oprean, Ionuț Horea Baboș

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Curtea de Apel Cluj — Wykładnia dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniającej dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145, s. 1), a w szczególności jej art. 4 pkt 14, art. 9-14 oraz art. 47 — Definicja pojęcia „rynek regulowany” — Objęcie giełdy Rasdaq, odrębnego rynku instrumentów finansowych, nie prowadzonego przez podmiot prowadzący rynek regulowany lecz zarządzanego przez giełdę w Bukareszcie, działającą na podstawie zezwolenia dla rynku regulowanego — Właściwe przepisy prawa — Przepięstwo manipulacji na rynku

Sentencja

- 1) Artykuł 4 ust. 1 pkt 14 dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniającej dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 93/22/EWG, zmienionej dyrektywą 2007/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r., należy interpretować w ten sposób, że rynek instrumentów finansowych, który nie spełnia wymogów tytułu III tej dyrektywy, nie mieści się w zakresie pojęcia „rynek regulowany” zdefiniowanego we wskazanym przepisie, niezależnie od połączenia podmiotu prowadzącego ten rynek z podmiotem prowadzącym rynek regulowany w rozumieniu omawianego przepisu.
- 2) Artykuł 47 dyrektywy 2004/39, zmienionej dyrektywą 2007/44, należy interpretować w ten sposób, że umieszczenie rynku w wykazie rynków regulowanych, o którym mowa w tym przepisie, nie jest warunkiem koniecznym uznania go za rynek regulowany w rozumieniu tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 252 z 27.8.2011.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 8 lutego 2012 r. — Yorma's AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Norma Lebensmittelfilialbetrieb GmbH & Co. KG

(Sprawa C-191/11 P) (¹)

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/49 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego zawierającego element słowny „yorma's” — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy NORMA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd)

(2012/C 133/19)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Yorma's AG (przedstawiciel: A. Weiß, Rechtsanwältin)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik), Norma Lebensmittelfilialbetrieb GmbH & Co.KG (przedstawiciel: A. Parr, Rechtsanwältin)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie T-213/809 Yorma's przeciwko OHIM — Norma Lebensmittelfilialbetrieb (YORMA'S), na mocy którego Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 20 lutego 2009 r. odmawiającej rejestracji oznaczenia graficznego zawierającego element słowny „yorma's” jako wspólnotowego znaku towarowego dla określonych towarów należących do klas 35 i 42 w wyniku uwzględnienia sprzeciwu właściciela wcześniejszego słownego wspólnotowego znaku towarowego „NORMA” — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w przypadku dwóch znaków towarowych — Błędna ocena podobieństwa rozpatrywanych znaków i usług — Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Yorma's AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz. U. C 211 z 16.7.2011.

Postanowienie Trybunału z dnia 2 lutego 2012 r. — Elf Aquitaine SA przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-404/11 P) (¹)

(Odwołanie — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek chloranu sodu — Pojęcie przedsiębiorstwa — Domniemanie wywierania decydującego wpływu — Zakres tego domniemania — Dowody niepozwalające na obalenie domniemania — Grzywna indywidualna — Nieograniczone prawo orzekania)

(2012/C 133/20)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Elf Aquitaine SA (przedstawiciele: adwokaci E. Morgan de Rivery i E. Lagathu)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Gippini Fournier i R. Sauer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) z dnia 17 maja 2011 r. w sprawie T-299/08 Elf Aquitaine przeciwko Komisji, którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności wniesioną przez wnoszącą odwołanie na decyzję Komisji C(2008) 2626 wersja ostateczna z dnia 11 czerwca 2008 r. dotyczącą postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38.695 — Chloran sodu) — Konkurencja — Kartel — Naruszenie zasad kompetencji powierzonych

i proporcjonalności — Oczywiście błędna wykładnia — Naruszenie prawa do obrony, zasad słuszności i równości stron — Obowiązek uzasadnienia — Nielegalność grywny indywidualnej

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Elf Aquitaine SA zostaje obciążona kosztami postępowania.*

(¹) Dz.U. C 298 z 8.10.2011.

Postanowienie Trybunału z dnia 7 lutego 2012 r. — Total SA, Elf Aquitaine SA przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-421/11 P) (¹)

(Odwołanie — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek metakrylanów — Pojęcie przedsiębiorstwa — Domniemanie wywierania decydującego wpływu — Obowiązek uzasadnienia — Zasada dobrej administracji — Rozszerzenie powagi rzeczy osądzonej — Mnożnik dla celów działania odstraszającego — Niepodzielność grywny — Nieograniczone prawo orzekania)

(2012/C 133/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Total SA, Elf Aquitaine SA (przedstawiciele: adwokaci E. Morgan de Rivery i A. Noël-Baron)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Bottka i B. Gencarelli, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) z dnia 7 czerwca 2011 r. w sprawie T-206/06 Total i Elf Aquitaine przeciwko Komisji, którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2006) 2098 wersja ostateczna z dnia 31 maja 2006 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE oraz art. 53 porozumienia o EOG (sprawa COMP/F/38.645 — Metakrylany) — Konkurencja — Kartel — Naruszenie zasad kompetencji powierzonych i proporcjonalności — Oczywiście błędna wykładnia — Naruszenie prawa do obrony, zasad słuszności i równości stron — Obowiązek uzasadnienia — Naruszenie zasady dobrej administracji

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Total SA i Elf Aquitaine SA zostają obciążone kosztami postępowania.*

(¹) Dz.U. C 340 z 19.11.2011.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 9 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) — Zjednoczone Królestwo) — Novartis AG przeciwko Actavis UK Ltd

(Sprawa C-442/11) (¹)

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Dodatkowe świadectwo ochronne — Rozporządzenie (WE) nr 469/2009 — Artykuły 4 i 5 — Pojedynczy aktywny składnik, w odniesieniu do którego zostało wydane takie świadectwo — Zakres ochrony — Produkt leczniczy zawierający szereg aktywnych składników, w tym składnik objęty świadectwem)

(2012/C 133/22)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (Chancery Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Novartis AG

Strona pozwana: Actavis UK Ltd

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — High Court of Justice (Chancery Division) — Wykładnia art. 4 i 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczącego dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych (Dz.U. L 152, s. 1) — Zakres świadectwa — Ochrona przyznana jedynie produktom leczniczym zawierającym wyłącznie chroniony aktywny składnik czy też ochrona przyznana także produktom leczniczym zawierającym chroniony aktywny składnik w połączeniu z innym aktywnym składnikiem

Sentencja

Artykuły 4 i 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczącego dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych należy interpretować w ten sposób, że jeżeli „produkt” składający się z aktywnego składnika był chroniony patentem podstawowym i jeżeli uprawniony z tego patentu mógł powołać się na ochronę przyznaną przez ten patent względem tego „produktu” celem przeciwstawienia się sprzedaży produktu leczniczego zawierającego ten aktywny składnik w połączeniu z innym aktywnym składnikiem lub innymi aktywnymi składnikami, dodatkowe świadectwo ochronne wydane w odniesieniu do tego samego „produktu” może, po wygaśnięciu patentu podstawowego, umożliwić podmiotowi z niego uprawnionemu przeciwstawienie się sprzedaży przez podmiot trzeci produktu leczniczego zawierającego ten produkt do celów stosowania „produktu” jako produktu leczniczego, który został dopuszczony przed wygaśnięciem wspomnianego świadectwa.

(¹) Dz.U. C 311 z 22.10.2011.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 9 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo n° 4 de Valladolid — Hiszpania) — María Jesús Lorenzo Martínez przeciwko Junta de Castilla y León, Dirección General de Recursos Humanos de la Consejería de Educación

(Sprawa C-556/11) ⁽¹⁾

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/70/WE — Klauzula 4 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC — Umowy o pracę na czas określony w sektorze publicznym — Nauczanie pozauniwersyteckie — Prawo do sześcioletniego dodatku do wynagrodzenia za kształcenie ustawiczne — Wykluczenie nauczycieli zatrudnionych w charakterze członków personelu tymczasowego — Zasada niedyskryminacji)

(2012/C 133/23)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado Contencioso-Administrativo n° 4 de Valladolid

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: María Jesús Lorenzo Martínez

Strona pozwana: Junta de Castilla y León, Dirección General de Recursos Humanos de la Consejería de Educación

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Juzgado Contencioso Administrativo de Valladolid — Wykładnia klauzuli 4 załącznika do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC (Dz.U. L175, s. 43) — Zasada niedyskryminacji — Przyznanie kadrze nauczycielskiej dodatku sześcioletniego za kształcenie ustawiczne — Przyznanie wyłącznie urzędnikom.

Sentencja

Klauzulę 4 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., mieszczącego się w załączniku do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie istnieniu przepisów krajowych, takich jak przepisy będące przedmiotem sporu przed sądem krajowym, które zastrzegają, w braku jakiegokolwiek uzasadnienia względami obiektywnymi, prawo do pobierania sześcioletniego dodatku do wynagrodzenia za kształcenie ustawiczne wyłącznie dla nauczycieli zatrudnionych w charakterze urzędników, z pominięciem nauczycieli zatrudnionych w charakterze członków personelu tymczasowego, podczas gdy pod względem otrzymywania wspomnianego dodatku obie kategorie pracowników znajdują się w porównywalnej sytuacji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 25 z 28.01.2010.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 9 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Düsseldorf — Niemcy) — Novartis AG przeciwko Actavis Deutschland GmbH & Co KG, Actavis Ltd

(Sprawa C-574/11) ⁽¹⁾

(Artykuł 104 ust. 3 akapit pierwszy regulaminu — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Dodatkowe świadectwo ochronne — Rozporządzenie (WE) nr 469/2009 — Artykuły 4 i 5 — Pojedynczy składnik aktywny, dla którego wydane zostało owe świadectwo — Zakres ochrony — Produkt leczniczy zawierający kilka składników aktywnych, w tym również składnik objęty świadectwem)

(2012/C 133/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Novartis AG

Strona pozwana: Actavis Deutschland GmbH & Co KG, Actavis Ltd

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landgericht Düsseldorf — Wykładnia art. 4 i 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczącego dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych (Dz.U. L 152, s. 1) — Zakres świadectwa — Kwestia, czy ochrona obejmuje wyłącznie produkty lecznicze składające się jedynie z chronionego składnika aktywnego, czy też obejmuje produkty lecznicze składające się ze składnika aktywnego w połączeniu z innym aktywnym składnikiem

Sentencja

Artykuły 4 i 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczącego dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych powinny być interpretowane w ten sposób, że w sytuacji, w której „produkt” składa się ze składnika aktywnego, który był chroniony patentem podstawowym i osoba z niego uprawniona mogła się powołać na ochronę owego patentu odnośnie „produktu”, by sprzeciwić się wprowadzeniu do obrotu produktu leczniczego zawierającego ów składnik aktywny w połączeniu z innym lub innymi składnikami aktywnymi, wówczas dodatkowe świadectwo ochronne wydane dla owego „produktu” może, po wygaśnięciu patentu podstawowego, umożliwić osobie z niego uprawnionej do sprzeciwienia się wprowadzeniu do obrotu przez osobę trzecią produktu leczniczego zawierającego ów produkt w celach jego użycia jako produktu leczniczego, na co wydano pozwolenie przed wygaśnięciem owego świadectwa.

⁽¹⁾ Dz.U. C 32 z 4.2.2012.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 20 września 2011 r. w sprawie T-99/10 Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 28 listopada 2011 r. przez TofuTown.com GmbH

(Sprawa C-599/11 P)

(2012/C 133/25)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: TofuTown.com GmbH (przedstawiciel: B. Krause, Rechtsanwältin)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- obciążenie Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG kosztami postępowania w obu instancjach albo w razie oddalenia odwołania podział kosztów między stronami.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy wyroku Sądu, którym stwierdzono nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 7 stycznia 2010 r. dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu między Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG a TofuTown.com GmbH.

Zdaniem wnoszącej odwołanie zaskarżony wyrok należy uchylić z następujących powodów:

Po pierwsze, Sąd naruszył prawo stwierdzając w kontekście art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾, przy zastosowaniu nowych kryteriów, że zachodzi prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd. Zgodnie z zaskarżonym wyrokiem dla ustalenia, że istnieje pojęciowe podobieństwo wystarczy, że oba pojęcia wynikają ze wspólnego nadrzędnego pojęcia oraz że, pomimo tego, iż są pojęciowo odmienne nie stanowią względem siebie przeciwieństwa, czego nie da się pogodzić z dotychczasowym orzecznictwem.

Po drugie, Sąd naruszył prawo stwierdzając, że zachodzi prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd nie biorąc w tym względzie pod uwagę wszystkich istotnych i uznanych kryteriów dotyczących oceny podobieństwa znaków towarowych. W niniejszym przypadku, jedyny wspólny składnik znajduje się w końcowej części znaku, na który powołano się w sprzeciwie.

Według utrwalonego orzecznictwa znajduje zastosowanie zasada, że zasadniczo konsument poświęca większą uwagę początkowi znaku towarowego niż jego końcowi.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (wersja ujednolicona) (Dz.U. L 78, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 22 września 2011 r. w sprawie T-174/10 ara przeciwko OHIM, wniesione w dniu 30 listopada 2011 r. przez ara AG

(Sprawa C-611/11 P)

(2012/C 133/26)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: ara AG (przedstawiciel: M. Gail, Rechtsanwält)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Allrounder SARL

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 22 września 2011 r. w sprawie T-174/10;
- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 26 stycznia 2010 r. (sprawa R 481/2009-1);
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) oraz interwenienta w pierwszej instancji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, iż Sąd naruszył art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾.

W tym względzie wnosząca odwołanie najpierw zwraca uwagę na naruszenie przez Sąd obowiązku uzasadnienia, ponieważ w ramach całościowej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd Sąd nie przedstawił wystarczających powodów w odniesieniu do kryteriów właściwego kręgu odbiorców, porównania znaków towarowych i prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. W związku z tym Sąd orzekł błędnie, że rozpatrywany krąg odbiorców składa się z przeciętnych konsumentów charakteryzujących się przeciętnym stopniem uwagi przy zakupie rozpatrywanych towarów, mimo iż wcześniej zostało wykazane, że konsumenci rzadko mają możliwość bezpośredniego porównania poszczególnych znaków towarowych. Ponadto w ramach

porównania znaków towarowych Sąd orzekł błędnie, iż obecność dwóch trójkątnych motywów przeważa nad wrażeniem spornego znaku zachowanym w pamięci odbiorców. W konsekwencji Sąd przecenił znaczenie co najmniej jednego ze składników znaku towarowego.

Sąd naruszył również obowiązek uzasadnienia, ponieważ nie odniósł się do dokumentów przedstawionych przez interwenienta w ramach analizy prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Wreszcie Sąd przypisał zbyt małe znaczenie zasadzie badania stanu faktycznego z urzędu.

(¹) Dz. U. L 78, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 27 września 2011r. w sprawie T-403/10 Brighton Collectibles, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 6 grudnia 2011 r. przez Brighton Collectibles, Inc.

(Sprawa C-624/11 P)

(2012/C 133/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Brighton Collectibles, Inc. (przedstawiciel: adwokat J. Horn)

Pozostałe strony postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Felmar

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene wyroku Sądu wydanego w sprawie T-403/10
- obciążenie OHIM jego własnymi kosztami postępowania i kosztami poniesionymi przez stronę wnoszącą odwołanie,
- obciążenie spółki Felmar jej własnymi kosztami postępowania, w przypadku gdy przystąpi do sprawy w charakterze interwenienta.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszym odwołaniu strona je wnosząca podnosi, że Sąd dokonał nieprawidłowej oceny przedstawionych mu dowodów oraz nie uzasadnił wystarczająco swojego orzeczenia w świetle przywołanego prawa krajowego, w szczególności orzecznictwa irlandzkiego i brytyjskiego odnoszącego się do „passing off” Sąd naruszył tym samym przepisy art. 8 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 roku w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (¹).

(¹) Dz.U. L 78, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht Leipzig (Niemcy) w dniu 13 lutego 2012 r. — Gemeinde Altrip i in. przeciwko Land Rheinland-Pfalz

(Sprawa C-72/12)

(2012/C 133/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht Leipzig.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gemeinde Altrip, Gebrüder Hört GbR, Willi Schneider

Strona pozwana: Land Rheinland-Pfalz.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 ust. 1 dyrektywy 2003/35/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidującej udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniającej w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywy Rady 85/337/EWG i 96/61/WE należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie były zobowiązane do uznania, że przepisy prawa krajowego przyjęte w celu transpozycji art. 10a dyrektywy 85/337/EWG (²) mają zastosowanie również do takich administracyjnych postępowań w sprawie wydania zezwolenia, które zostały wszczęte przed dniem 25 czerwca 2005 r., jednakże w ramach których zezwolenia zostały przyznane dopiero po tym dniu?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

Czy art. 10a dyrektywy 85/337/EWG w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie były zobowiązane do objęcia zakresem zastosowania przepisów prawa krajowego, przyjętych w celu transpozycji art. 10a dyrektywy 85/337/EWG i dotyczących kwestionowania zgodności z przepisami proceduralnymi decyzji, również przypadku co prawda przeprowadzonej, ale dotkniętej uchybieniami oceny skutków wywieranych na środowisko naturalne?

- 3) W razie udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej:

Czy w przypadkach, w których administracyjne prawo proceduralne państwa członkowskiego przewiduje co do zasady, zgodnie z art. 10a ust. 1 lit. b) dyrektywy 85/337/EWG, że dostęp członków zainteresowanej społeczności do procedury odwoławczej przed sądem jest zależny od powołania się na naruszenie prawa, art. 10a dyrektywy 85/337/EWG należy interpretować w ten sposób, że

- a) skarga wniesiona do sądu, kwestionująca zgodność z przepisami proceduralnymi decyzji, do których stosuje się przepisy dyrektywy o udziale społeczeństwa, może być skuteczna i skutkować uchyleniem decyzji tylko wtedy, jeśli w świetle okoliczności danego przypadku istnieje konkretna możliwość, że bez uchybień proceduralnych zaskarżona decyzja miałaby inną treść i jeśli ponadto jednocześnie uchybienie proceduralne narusza przysługującą skarżącemu materialnoprawną pozycję prawną lub
- b) w przypadku decyzji, w odniesieniu do których mają zastosowanie przepisy dyrektywy o udziale społeczeństwa, w ramach kwestionowania przed sądem zgodności z przepisami proceduralnymi uchybienia proceduralne muszą być brane pod uwagę w szerszym zakresie?

Jeżeli na ww. pytanie należy odpowiedzieć w rozumieniu pkt b):

Jakie wymogi co do istoty należy postawić względem uchybień proceduralnych, aby mogły one zostać uwzględnione na korzyść skarżącego w ramach kwestionowania zgodności decyzji z przepisami proceduralnymi?

(¹) Dyrektywa 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidująca udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywę Rady 85/337/EWG i 96/61/WE (Dz.U. L 156, s. 17)

(²) Dyrektywa Rady z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne 85/337/EWG (Dz.U. L 175, s. 40)

Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-76/12)

(2012/C 133/29)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Roels i C. Soulay, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że utrzymując w mocy system podatkowy, który zwalnia z podatku dywidendy wypłacane przez spółkę francuską funduszom inwestycyjnym mającym siedzibę we Francji, podczas gdy te same dywidendy wypłacane funduszom inwestycyjnym mającym siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej lub w państwie należącym do Europejskiego Obszaru Gospodarczego są objęte podatkiem u źródła, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy art. 63 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 40 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym;

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej skardze Komisja kwestionuje odmienne traktowanie pod względem podatkowym dywidend wypłacanych przez spółki francuskie przedsiębiorstwom zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS), w zależności od tego, czy UCITS są rezydentami we Francji, czy też nie. Jeden z elementów systemu podatkowego UCITS będących rezydentami we Francji polega na braku opodatkowania po ich stronie dywidend wypłacanych przez spółki francuskie. Natomiast na podstawie art. 119a ust. 2 powszechnego kodeksu podatkowego pobór u źródła stosuje się do dywidend wypłacanych przez spółki francuskie na rzecz UCITS niebędących rezydentami. Komisja jest zdania, że odmienne traktowanie pod względem podatkowym stosowane do UCITS będących rezydentami i do UCITS niebędących rezydentami, podczas gdy znajdują się one w sytuacji obiektywnie porównywalnej, niezależnie od tego, w jakim państwie są rezydentami, stanowi ograniczenie w swobodnym przepływie kapitału, oraz że to ograniczenie nie jest uzasadnione skutecznością kontroli podatkowych ani koniecznością zapewnienia zrównoważonego rozdziału kompetencji podatkowych.

Komisja przypomina, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wyrażonym w szczególności w wyrokach w sprawie Komisja przeciwko Włochom (wyrok z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie C-540/07) oraz w sprawie Komisja przeciwko Niemcom (wyrok z dnia 20 października 2011 r. w sprawie C-284/09) Trybunał orzekł, iż państwa członkowskie, które obejmują dywidendy wypłacane spółkom mającym siedzibę w innych państwach członkowskich systemem podatkowym mniej korzystnym niż stosowany do dywidend wypłacanych spółkom będącym rezydentami, przy czym to odmienne traktowanie nie jest uzasadnione obiektywnie odmiennymi sytuacjami lub nadrzędnymi względami interesu ogólnego, uchybiły zobowiązaniom, jakie na nich ciążyą na podstawie swobody przepływu kapitału.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 14 lutego 2012 r. — Evita-K EOOD przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto”, Sofia

(Sprawa C-78/12)

(2012/C 133/30)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen sad Sofia-grad

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Evita-K EOOD

Strona pozwana: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” Sofia

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „dostawy towarów” w rozumieniu art. 14 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ w związku z art. 345 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji zaistniałej w sprawie przed sądem krajowym dopuszcza, aby odbiorca dostawy uzyskał prawo do rozporządzania towarami (ruchomości oznaczone co do gatunku) poprzez nabycie własności tych towarów w drodze odpłatnego wejścia w posiadanie w dobrej wierze od osoby niebędącej właścicielem, co na podstawie krajowych regulacji państwa członkowskiego jest dopuszczalne, przy czym należy uwzględnić, że zgodnie z owymi regulacjami prawo własności do takich rzeczy jest przenoszone poprzez ich przekazanie?
- 2) Czy dla celów wykazania dokonania „dostawy towarów” w rozumieniu art. 14 ust. 1 dyrektywy 2006/112 odnośnie konkretnej faktury w związku z wykonaniem na podstawie art. 178 lit. a) dyrektywy prawa do odliczenia wskazanego w owej fakturze i rzeczywiście uiszczanego podatku jest wymagane, by odbiorca dostawy wykazał prawa własności dostawcy, gdy przedmiotem dostawy są rzeczy oznaczone co do gatunku, a prawo własności do takich rzeczy jest zgodnie z regulacjami państwa członkowskiego przenoszone poprzez ich przekazanie, przy czym zgodnie z tymi regulacjami dopuszczalne jest również nabycie prawa własności do tych towarów od osoby niebędącej właścicielem w drodze odpłatnego wejścia w posiadanie w dobrej wierze?

Czy „dostawę towarów” dla celów odliczenia podatku naliczonego w rozumieniu dyrektywy należy uznać za wykazaną, gdy w sytuacji zaistniałej w sprawie przed sądem krajowym odbiorca dokonał następczej dostawy tych samych towarów (zwierzęta podlegające obowiązkowi identyfikacji) poprzez wywóz przedkładając zgłoszenie celne i brak jest dowodów wskazujących na prawa osób trzecich do tych towarów?

- 3) Czy dla celów wykazania dokonania „dostawy towarów” w rozumieniu art. 14 ust. 1 dyrektywy 2006/112 odnośnie konkretnej faktury w związku z wykonaniem na podstawie art. 178 lit. a) dyrektywy prawa do odliczenia wskazanego w owej fakturze i rzeczywiście uiszczanego podatku należy przyjąć, że dostawca i odbiorca, którzy nie są producentami rolnymi, działają w złej wierze, gdy przy odbiorze towarów nie został przez poprzedniego właściciela przedstawiony dokument, w którym wskazane byłyby kolczyki zwierząt zgodnie z wymogami przepisów weterynaryjnych Unii Europejskiej i owe kolczyki nie są wskazane w świadectwie weterynaryjnym wydanym przez organ administracji, stanowiącym dokument znajdujący się na pokładzie przy transporcie zwierząt w ramach dokonywania konkretnej dostawy?

Jeżeli dostawca i odbiorca samodzielnie dokonali spisu kolczyków dostarczanych na ich rzecz zwierząt, to czy należy przyjąć, że spełnili oni wymogi wskazanych przepisów weterynaryjnych Unii, w sytuacji, gdy organ admini-

stracji nie wskazał owych kolczyków w świadectwie weterynaryjnym, stanowiącym dokument znajdujący się na pokładzie przy dostawie zwierząt ?

- 4) Czy dostawca i odbiorca w sprawie przed sądem krajowym, którzy nie są producentami rolnymi, mają na podstawie art. 242 dyrektywy 2006/112 obowiązek księgowego wskazania przedmiotu dostawy (zwierzęta podlegające obowiązkowi identyfikacji lub „aktywa biologiczne”) przy zastosowaniu międzynarodowego standardu rachunkowości 41 — rolnictwo i wykazania władztwa nad aktywami zgodnie z tym standardem?
- 5) Czy na podstawie art. 226 pkt 6 dyrektywy 2006/112 jest wymagane, by w fakturach VAT, takich jak faktura sporna w sprawie przed sądem krajowym wskazane były również kolczyki zwierząt będących przedmiotem dostawy, które zgodnie z weterynaryjnymi przepisami Unii podlegają obowiązkowi identyfikacji, gdy krajowe regulacje państwa członkowskiego nie przewidują w sposób wyraźny takiego wymogu dla celów przeniesienia prawa własności tych zwierząt i osoby biorące udział w dostawie nie są producentami rolnymi?
- 6) Czy uwzględniając art. 185 ust. 1 dyrektywy 2006/112 jest dopuszczalne, by na podstawie przepisu krajowego, takiego jak rozpatrywany w sprawie przed sądem krajowym, dokonywać korekty odliczenia podatku naliczonego w związku ze stwierdzeniem, że nie zostało wykazane prawo własności dostawcy towarów będących przedmiotem dostawy, gdy dostawa nie została anulowana przez któregokolwiek z uczestników transakcji, odbiorca dokonał dalszej dostawy tych samych towarów, brak jest dowodów na okoliczność podniesionych praw osób trzecich względem owych towarów (zwierzęta podlegające obowiązkowi identyfikacji), podniesiono brak złej wiary odbiorcy dostawy i prawo własności do owych towarów, oznaczonych tylko co do gatunku, jest zgodnie z regulacjami krajowymi przenoszone poprzez ich przekazanie?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin (Niemcy) w dniu 17 lutego 2012 r. — Rahmanian Koushaki przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-84/12)

(2012/C 133/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Rahmanian Koushaki

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zobowiązanie przez sąd strony przeciwnej do wydania skarżącemu wize Schengen wymaga, aby sąd ustalił w swoim przekonaniu zgodnie z art. 21 ust. 1 kodeksu wizowego⁽¹⁾, że skarżący zamierza opuścić terytorium państw członkowskich przed wygaśnięciem wize, o którą występuje, czy też wystarczy, że sąd po zbadaniu przesłanek określonych w art. 32 ust. 1 lit. b) kodeksu wizowego nie ma wątpliwości co do ujawnionego przez skarżącego zamiaru opuszczenia terytorium państw członkowskich przed wygaśnięciem wize, o którą występuje?
- 2) Czy kodeks wizowy przyznaje niepodlegające swobodnemu uznaniu prawo do otrzymania wize Schengen, jeżeli spełnione są przesłanki wjazdu określone w szczególności w art. 21 ust. 1 kodeksu wizowego i brak jest podstawy do odmowy wydania wize na podstawie art. 32 ust. 1 kodeksu wizowego?
- 3) Czy kodeks wizowy stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym cudzoziemcowi może zostać wydana na podstawie rozporządzenia (WE) nr 810/2009 wiza na tranzyt przez terytorium państw członkowskich lub planowany pobyt na terytorium państw Schengen nieprzekraczający trzech miesięcy w dowolnym sześciomiesięcznym okresie, licząc od dnia pierwszego wjazdu (wiza Schengen)?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy), Dz.U. L 243. s.1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie van België (Belgia) w dniu 17 lutego 2012 r. — Rose Marie Bark przeciwko Galileo Joint Undertaking, w likwidacji

(Sprawa C-89/12)

(2012/C 133/32)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van Cassatie van België

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Rose Marie Bark

Strona pozwana: Galileo Joint Undertaking, w likwidacji

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 11 ust. 2 statutu Wspólnego Przedsiębiorstwa Galileo w załączniku do rozporządzenia Rady (WE) nr 876/2002⁽¹⁾ dnia 21 maja 2002 r. ustanawiającego Wspólne Przedsiębiorstwo Galileo w związku z art. 2 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że warunki zatrudniania innych pracowników Wspólnot Europejskich, a konkretnie określone

w tych warunkach zatrudniania warunki wynagrodzenia, znajdują zastosowanie do pracowników Wspólnego Przedsiębiorstwa Galileo, którzy otrzymują umowę na czas określony?

⁽¹⁾ Dz.U. L 138, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland (Irlandia) w dniu 17 lutego 2012 r. — Health Service Executive przeciwko SC, AC

(Sprawa C-92/12)

(2012/C 133/33)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Ireland.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Health Service Executive.

Strona pozwana: SC, AC.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy orzeczenie dotyczące zatrzymania dziecka przez określony czas w innym państwie członkowskim w ośrodku świadczącym terapeutyczną i wychowawczą opiekę objęte jest przedmiotowym zakresem zastosowania rozporządzenia Rady nr 2201/2003⁽¹⁾?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy powstają jakieś obowiązki, a jeżeli tak, to jakie, na podstawie art. 56 rozporządzenia nr 2201/2003 w odniesieniu do charakteru mechanizmu konsultacji i zgody w celu zapewnienia skutecznej ochrony dziecka, które ma zostać zatrzymane takich okolicznościach?
- 3) Czy jeżeli sąd państwa członkowskiego przewiduje umieszczenie dziecka przez określony czas w ośrodku opiekuńczym w innym państwie członkowskim i uzyskał on na to zgodę tego państwa członkowskiego na podstawie art. 56 rozporządzenia Rady nr 2201/2003, to orzeczenie sądu zarządzające umieszczenie dziecka przez określony czas w ośrodku opiekuńczym w innym państwie członkowskim powinno zostać uznane, a jego wykonalność powinna zostać stwierdzona, w tym innym państwie członkowskim, jako warunek wstępny umieszczenia?
- 4) Czy orzeczenie sądu zarządzające umieszczenie dziecka przez określony czas w ośrodku opiekuńczym w innym państwie członkowskim, na które owo państwo członkowskie wyraziło zgodę na podstawie art. 56 rozporządzenia Rady nr 2201/2003, ma jakiegokolwiek skutki prawne w tym innym państwie członkowskim przed orzeczeniem o uznaniu i wykonalności po zakończeniu postępowania w sprawie jego uznania i wykonania?

- 5) Jeżeli postanowienie sądu nakazujące umieszczenie dziecka przez określony czas w ośrodku opiekuńczym położonym w innym państwie członkowskim na podstawie art. 56 rozporządzenia Rady nr 2201/2003 jest ponownie wydawane na czas określony, to czy zgoda innego państwa członkowskiego, o której mowa w art. 56, musi być każdorazowo uzyskiwana w przypadku wydawania kolejnego nowego postanowienia?
- 6) Jeżeli orzeczenie sądu zarządzające umieszczenie dziecka przez określony czas w ośrodku opiekuńczym położonym w innym państwie członkowskim na podstawie art. 56 rozporządzenia Rady nr 2201/2003 jest ponownie wydawane na dalszy określony czas, to czy orzeczenie to powinno zostać uznane, a jego wykonalność stwierdzona przy okazji każdego takiego nowego postanowienia?

(¹) Dz.U. L 338, s.1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 21 lutego 2012 r. — ET Agrokonsulting-04-Velko Stoyanov przeciwko Izpalnitelen direktor na Darzhaven fond „Zemedelie” — Razplashtatelna agentsia

(Sprawa C-93/12)

(2012/C 133/34)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen sad Sofia-grad

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: ET Agrokonsulting-04-Velko Stoyanov

Strona pozwana: Izpalnitelen direktor na Darzhaven fond „Zemedelie” — Razplashtatelna agentsia

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przyjętą w orzecznictwie [Trybunału Sprawiedliwości] Unii Europejskiej zasadę skuteczności i ustanowioną w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej zasadę skutecznej ochrony sądowej należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszczają one krajowego przepisu procesowego takiego jak art. 133 ust. 1 kodeksu postępowania administracyjnego, który wiąże właściwość sądową w sporach administracyjnoprawnych dotyczących wdrożenia wspólnej polityki rolnej Unii Europejskiej wyłącznie z siedzibą organu administracyjnego, który wydał zaskarżony akt administracyjny, biorąc pod uwagę, że przepis ten nie uwzględnia miejsca położenia gruntów i miejsca zamieszkania osoby zainteresowanej?
- 2) Czy przyjętą w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zasadę równoważności należy interpretować

tować w ten sposób, że nie dopuszcza ona krajowego przepisu procesowego takiego jak art. 133 ust. 1 kodeksu postępowania administracyjnego, który wiąże właściwość sądową w sporach administracyjnoprawnych dotyczących wdrożenia wspólnej polityki rolnej Unii Europejskiej wyłącznie z siedzibą organu administracyjnego, który wydał zaskarżony akt administracyjny, biorąc pod uwagę § 19 przepisów przejściowych i końcowych ustawy o zmianie i uzupełnieniu kodeksu postępowania administracyjnego (stanowiący o właściwości sądowej w krajowych sporach administracyjnoprawnych dotyczących gruntów rolnych)?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Stuttgart (Niemcy) w dniu 27 lutego 2012 r. — Herbert Schaible przeciwko Land Baden-Württemberg

(Sprawa C-101/12)

(2012/C 133/35)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Stuttgart

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Herbert Schaible

Strona pozwana: Land Baden-Württemberg

Pytania prejudycjalne

Czy ciążące na skarżącym obowiązki w zakresie:

- a) indywidualnego znakowania zwierząt na podstawie art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 21/2004 (¹),
- b) elektronicznego, indywidualnego znakowania zwierząt na podstawie art. 9 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 21/2004 zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1560/2007 (²),
- c) prowadzenia rejestru C na podstawie art. 5 ust. 1 w związku z pkt 2 części B załącznika do rozporządzenia (WE) nr 21/2004

są zgodne z mającym wyższą rangę prawem Unii i w związku z tym ważne?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 21/2004 z dnia 17 grudnia 2003 r., ustanawiające system identyfikacji i rejestrowania owiec i kóz oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 i dyrektywę 92/102/EWG i 64/432/EWG, Dz.U. L 5, s. 8.

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1560/2007 z dnia 17 grudnia 2007 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 21/2004 w odniesieniu do daty wprowadzenia elektronicznej identyfikacji owiec i kóz, Dz.U. L 340, s. 26.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 29 lutego 2012 r. — Laboratoires Lyocentre

(Sprawa C-109/12)

(2012/C 133/36)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Laboratoires Lyocentre

Strona pozwana: Lääkealan turvallisuus- ja kehittämisskeskus
Sosiaali- ja terveystalun lupa- ja valvontavirasto

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dokonane w jednym państwie członkowskim zgodnie z dyrektywą 93/42/WE⁽¹⁾ o wyrobach medycznych zaklasyfikowanie preparatu jako opatrzonego oznaczeniem CE wyrobu medycznego w rozumieniu dyrektywy o wyrobach medycznych wyklucza zaklasyfikowanie go przez odpowiedni organ krajowy innego państwa członkowskiego, ze względu na jego farmakologiczne, immunologiczne lub metaboliczne działanie, jako produktu leczniczego w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. b dyrektywy o produktach leczniczych 2001/83/WE⁽²⁾?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: czy ten odpowiedni organ krajowy powinien jedynie zastosować procedury przewidziane w dyrektywie o produktach leczniczych 2001/83/WE, czy też przed rozpoczęciem postępowania w przedmiocie klasyfikacji jako produktu leczniczego zgodnie z dyrektywą o produktach leczniczych powinien on zastosować przewidzianą w art. 8 dyrektywy procedurę ochronną lub też przepisy dotyczące bezzasadnego umieszczenia oznakowania CE zgodnie z art. 18 dyrektywy o wyrobach medycznych 93/42/WE?
- 3) Czy dyrektywa o produktach leczniczych 2001/83/WE, dyrektywa o wyrobach medycznych 93/42/WE czy też inne przepisy prawa Unii (przykładowo regulujące ochronę zdrowia i życia ludzkiego bądź też z zakresu prawa konsumenckiego) wykluczają to, że zawierające te same składniki i działające w taki sam sposób preparaty są w jednym i tym samym państwie jednocześnie sprzedawane z jednej strony jako produkt leczniczy, a z drugiej strony — jako wyrób medyczny?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/42/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotycząca wyrobów medycznych (Dz.U. L 167, s. 1)

⁽²⁾ Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311, s. 67)

Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-130/12)

(2012/C 133/37)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Guerra e Andrade i J. Hottiaux, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

Aby Trybunał:

— Stwierdził, że poprzez brak przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych dla wykonania dyrektywy Komisji 2009/113/WE⁽¹⁾ z dnia 25 sierpnia 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie praw jazdy, a w każdym razie poprzez brak poinformowania Komisji o ich przyjęciu, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 2 ust. 1 rzeczonej dyrektywy.

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 14 września 2010 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 223, s. 31.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 30 stycznia 2012 r. — Alder Capital Ltd przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Gimv Nederland BV

(Sprawa C-328/11 P)⁽¹⁾

(2012/C 133/38)

Język postępowania: angielski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 269 z 10.9.2011.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 21 marca 2012 r. — Irlandia i in. przeciwko Komisji**(Sprawy połączone T-50/06 RENV, T-56/06 RENV, T-60/06 RENV, T-62/06 RENV oraz T-69/06 RENV) ⁽¹⁾****(Pomoc państwa — Dyrektywa 92/81/EWG — Podatek akcyzowy od olejów mineralnych — Oleje mineralne wykorzystywane jako paliwo przy wytwarzaniu tlenku glinu — Zwolnienie z podatku akcyzowego — Zgodność zwolnienia z zezwoleniem udzielonym przez Radę na podstawie art. 8 ust. 4 dyrektywy 92/81 — Domniemanie zgodności z prawem aktów Unii — Pewność prawa — Dobra administracja)**

(2012/C 133/39)

Języki postępowania: angielski, francuski i włoski

Strony

Strona skarżąca: Irlandia (przedstawiciele: początkowo D. O'Hagan, następnie E. Creedon, pełnomocnicy, wspierani przez P. McGarry'ego, barrister) (sprawa T-50/06 RENV); Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i J. Gstalter, pełnomocnicy) (sprawa T-56/06 RENV); Republika Włoch (przedstawiciele: G. Aiello, G. De Bellis i S. Fiorentino, avvocati dello Stato) (sprawa T-60/06 RENV); Eurallumina SpA (Portoscuso, Włochy) (przedstawiciele: R. Denton i L. Martin Alegi, solicitors) (sprawa T-62/06 RENV); Aughinish Alumina Ltd (Askeaton, Irlandia) (przedstawiciele: J. Handoll i C. Waterson, solicitors) (sprawa T-69/06 RENV)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Di Bucci, N. Khan, D. Grespan i K. Walkerová, pełnomocnicy)

Przedmiot

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2006/323/WE z dnia 7 grudnia 2005 r. w sprawie zwolnienia z podatku akcyzowego od olejów mineralnych wykorzystywanych jako paliwo do produkcji tlenku glinu w regionach Gardanne i Shannon oraz na Sardynii, wprowadzonego odpowiednio przez Francję, Irlandię i Włochy (Dz.U. 2006, L 119, s. 12).

Sentencja

1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji 2006/323/WE z dnia 7 grudnia 2005 r. w sprawie zwolnienia z podatku akcyzowego od olejów mineralnych wykorzystywanych jako paliwo do produkcji tlenku glinu w regionach Gardanne i Shannon oraz na Sardynii, wprowadzonego odpowiednio przez Francję, Irlandię i Włochy w zakresie, w jakim ustala ona lub jest oparta na ustaleniu, że zwolnienia z podatku akcyzowego od olejów mineralnych wykorzystywanych jako paliwo przy produkcji tlenku glinu, udzielone przez Republikę Francuską, Irlandię i Republikę Włoską do dnia 31 grudnia 2003 r. stanowiły pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE i w zakresie, w jakim nakazuje Republice Francuskiej, Irlandii i Republice Włoskiej podjąć wszelkie niezbędne kroki w celu odzyskania kwot z tytułu zwolnień od beneficjentów w zakresie, w jakim nie uiszczali oni podatku akcyzowego według stawki nie mniejszej niż 13,01 EUR/1 000 kg od ciężkich olejów opałowych.

2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty, a także koszty poniesione przez Irlandię w sprawie T-50/06 RENV, przez Republikę Francuską w sprawie T-56/06 RENV, przez Republikę Włoską w sprawie T-60/06 RENV, przez spółkę Eurallumina SpA w sprawie T-62/06 RENV oraz przez spółkę Aughinish Alumina Ltd w sprawie T-69/06 RENV, włączając w to koszty postępowania w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych w sprawie T-69/06 R.

⁽¹⁾ Dz.U. C 86 z dnia 8.4.2006.

Wyrok Sądu z dnia 21 marca 2012 r. — Marine Harvest Norway i Alsaker Fjordbruk przeciwko Radzie**(Sprawa T-113/06) ⁽¹⁾****(Dumping — Przywóz łososia pochodzącego z Norwegii — Definicja przemysłu wspólnotowego — Produkt podobny — Skład próby obejmującej producentów wspólnotowych)**

(2012/C 133/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Marine Harvest Norway AS, która wstąpiła w prawa Fjord Seafood Norway AS (Bergen, Norwegia) i Alsaker Fjordbruk AS (Onarheim, Norwegia) (przedstawiciele: J. M. Juuhl-Langseth i P. Dyrberg, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J.-P. Hix i B. Driessen, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata G. Berrischa)

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo P. Stancanelli i K. Talabér-Ritz, następnie K. Talabér-Ritz, T. Scharf i H. van Vliet, pełnomocnicy, wspierani przez E. McGoverna, barrister)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 85/2006 z dnia 17 stycznia 2006 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz łososia hodowlanego pochodzącego z Norwegii (Dz.U. L 15, s. 1).

Sentencja

1) Stwierdza się nieważność rozporządzenia Rady (WE) nr 85/2006 z dnia 17 stycznia 2006 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz łososia hodowlanego pochodzącego z Norwegii w zakresie dotyczącym Marine Harvest Norway AS, która wstąpiła w prawa Fjord Seafood Norway AS, w odniesieniu

do ceł antydumpingowych stosowanych wobec przywozu pochodzącego od tej ostatniej spółki do dnia 18 września 2007 r., oraz w zakresie dotyczącym Alsaker Fjordbruk AS.

- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Marine Harvest Norway AS, która wstąpiła w prawa Fjord Seafood Norway AS, oraz przez Alsaker Fjordbruk AS.
- 4) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 131 z 3.6.2006.

Wyrok Sądu z dnia 21 marca 2012 r. — Fiskeri og Havbruksnæringens Landsforening i in. przeciwko Radzie

(Sprawa T-115/06) (¹)

(Dumping — Przywóz łososia pochodzącego z Norwegii — Zasada niższego cła — Obliczenie minimalnych cen przywozowych i stałych ceł)

(2012/C 133/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fiskeri og Havbruksnæringens Landsforening (Oslo, Norwegia); Norske Sjømatbedrifters Landsforening (Trondheim, Norwegia); Salmar Farming AS (Kverva, Norwegia); Hydroteck AS (Kristiansund, Norwegia); Hallvard Lerøy AS (Bergen, Norwegia) i Lerøy Midnor AS (Hestvika, Norwegia) (przedstawiciele: adwokaci B. Servais i T. Paulsen)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J.-P. Hix i B. Driessen, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata G. Berrischa)

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo P. Stancanelli i K. Talabér-Ritz, następnie K. Talabér-Ritz, T. Scharf i H. van Vliet, pełnomocnicy, wspierani przez E. McGoverna, barrister)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 85/2006 z dnia 17 stycznia 2006 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz łososia hodowlanego pochodzącego z Norwegii (Dz.U. L 15, s. 1).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność rozporządzenia Rady (WE) nr 85/2006 z dnia 17 stycznia 2006 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz łososia hodowlanego pochodzącego z Norwegii w zakresie dotyczącym Fiskeri og Havbruksnæringens Landsforening, Norske Sjømatbedrifters Landsforening, Salmar Farming AS, Hydroteck AS, Hallvard Lerøy AS i Lerøy Midnor AS.

- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Fiskeri og Havbruksnæringens Landsforening, Norske Sjømatbedrifters Landsforening, Salmar Farming, Hydroteck, Hallvard Lerøy i Lerøy Midnor.
- 4) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 143 z 17.6.2006.

Wyrok Sądu z dnia 21 marca 2012 r. — Volkswagen przeciwko OHIM — Suzuki Motor (SWIFT GTi)

(Sprawa T-63/09) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego SWIFT GTi — Wcześniejsze krajowe i międzynarodowe znaki towarowe GTI — Względne podstawy odmowy rejestracji — Podobieństwo towarów — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009) — Ocena prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Oddalenie sprzeciwu)

(2012/C 133/42)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Volkswagen AG (Wolfsburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H.P. Schrammek, C. Drzymalla i S. Risthaus)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Suzuki Motor Corp. (Shizuoka-ken, Japonia)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 9 grudnia 2008 r. (sprawa R 749/2007-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Volkswagen AG a Suzuki Motor Corp.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Volkswagen AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 102 z 1.5.2009.

Wyrok Sądu z dnia 21 marca 2012 r. — Feng Shen Technology przeciwko OHIM(Sprawa T-227/09) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Graficzny wspólnotowy znak towarowy FS — Zła wiara zgłaszającego — Artykuł 51 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009))

(2012/C 133/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Feng Shen Technology Co. Ltd (Gueishan Township, Tajwan) (przedstawiciele: P. Rath oraz W. Festl-Wietek, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM był również interwenient przed Sądem: Jarosław Majtczak (Łódź, Polska) (przedstawiciele: początkowo J. Wyrwas, następnie J. Radłowski, adwokaci)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 1 kwietnia 2009 r. (sprawa R 529/2008-4), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku pomiędzy Feng Shen Technology Co. Ltd a J. Majtczakiem

Sentencja

- 1) Stwierdzona zostaje nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (Znaki Towarowe i Wzory) (OHIM) z dnia 1 kwietnia 2009 r. (sprawa R 529/2008-4).
- 2) OHIM ponosi własne koszty oraz zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Feng Shen Technology Co. Ltd.
- 3) Jarosław Majtczak ponosi własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 193 z 15.8.2009**Wyrok Sądu z dnia 22 marca 2012 r. — Slovak Telekom przeciwko Komisji**(Sprawy połączone T-458/09 i T-171/10) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Postępowanie administracyjne — Decyzja w sprawie żądania udzielenia informacji — Konieczność żądanych informacji — Zasada dobrej administracji — Obowiązek uzasadnienia — Proporcjonalność)

(2012/C 133/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Slovak Telekom a.s. (Bratysława, Słowacja) (przedstawiciele: początkowo adwokaci M. Maier, L. Kjølbye i D. Geradin, następnie adwokaci L. Kjølbye, D. Geradin i G. Berrisch)

Strona pozwana: Komisja Europejska [przedstawiciele: F. Castillo de la Torre i K. Mojzesowicz (sprawa T-458/09) oraz F. Castillo de la Torre, K. Mojzesowicz i J. Bourke (sprawa T-171/10), pełnomocnicy]

Przedmiot

Żądania stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji Komisji C(2009) 6840 z dnia 3 września 2009 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 18 ust. 3 oraz art. 24 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (sprawa COMP/39.523 — Slovak Telekom) i, po drugie, decyzji Komisji C (2010) 902 z dnia 8 lutego 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 18 ust. 3 oraz art. 24 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003 (sprawa COMP/39.523 — Slovak Telekom)

Sentencja

- 1) Skargi zostają oddalone.
- 2) Slovak Telekom a.s. zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 11 z 16.1.2010.**Wyrok Sądu z dnia 23 marca 2012 r. — Barilla przeciwko OHIM — Brauerei Schlösser (ALIXIR)**(Sprawa T-157/10) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego ALIXIR — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy Elixer — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2012/C 133/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Barilla G. e R. Fratelli SpA (Parma, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Vanzetti, G. Sironi i A. Colmano)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: R. Pethke, pełnomocnik)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Brauerei Schlösser GmbH (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Flick)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 25 stycznia 2010 r. (sprawa R 820/2009-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Brauerei Schlösser GmbH a Barilla G. e R. Fratelli SpA.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Barilla G. e R. Fratelli SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 148 z 5.6.2010.

Wyrok Sądu z dnia 27 marca 2012 r. — Armani przeciwko OHIM — Del Prete (AJ AMICI JUNIOR)

(Sprawa T-420/10) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego AJ AMICI JUNIOR — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy AJ ARMANI JEANS — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy ARMANI JUNIOR — Względna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2012/C 133/46)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Giorgio Armani SpA (przedstawiciel: adwokat M. Rapisardi)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Mannucci, pełnomocnik)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Annunziata Del Prete (Neapol, Włochy) (przedstawiciel: adwokat R. Bocchini)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 8 lipca 2010 r. (sprawa R 1360/2009-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Giorgio Armani SpA a Annunziata Del Prete.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 8 lipca 2010 r. (sprawa R 1360/2009-2).

2) OHIM i Annunziata Del Prete pokrywają po połowie koszty poniesione przez Giorgio Armani SpA w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą.

3) OHIM i A. Del Prete pokrywają własne koszty postępowania przed Sądem oraz po połowie koszty poniesione w tym postępowaniu przez Giorgio Armani SpA.

(¹) Dz.U. C 301 z 6.11.2010.

Wyrok Sądu z dnia 21 marca 2012 r. — Fulmen i Mahmoudian przeciwko Radzie

(Sprawy połączone T-439/10 i T-440/10) (¹)

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte wobec Islamskiej Republiki Iranu w celu niedopuszczenia do rozprzestrzeniania broni jądrowej — Zamrożenie funduszy — Skarga o stwierdzenie nieważności — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do obrony — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Błąd w ocenie — Ciężar i zakres dowodu)

(2012/C 133/47)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Fulmen (Teheran, Iran) i Fereydoun Mahmoudian (Teheran) (przedstawiciel: adwokat A. Kronshagen)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bishop i R. Liudvinaviciute-Cordeiro, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Konstantinidis i É. Cujo, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze, żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 668/2010 z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 195, s. 25), a także decyzji Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. zmieniającej decyzję 2010/413 (Dz.U. L 281, s. 81) i rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. L 281, s. 1) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżących, oraz, po drugie, żądanie stwierdzenia, że skarżący ponieśli szkodę w wyniku przyjęcia powyższych aktów.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność następujących aktów w zakresie, w jakim dotyczą one Fulmenu i Fereydouna Mahmoudiana:
- decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB;
 - rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 668/2010 z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu;
 - decyzji Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. zmieniającej decyzję 2010/413;
 - rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie nr 423/2007.
- 2) Skutki decyzji 2010/413 zmienionej decyzją 2010/644 zostają utrzymane mocy wobec Fulmenu i F. Mahmoudiana do czasu, gdy skuteczne stanie się stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 961/2010.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Rada Unii Europejskiej pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Fulmena i F. Mahmoudiana.
- 5) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 328 z 4.12.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 21 marca 2012 r. — Banco Bilbao Vizcaya Argentaria przeciwko Komisji

(Sprawa T-225/10) (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — System pomocy umożliwiający amortyzację podatkową finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nienakazująca jej odzyskania — Akt obejmujący środki wykonawcze — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność)

(2012/C 133/48)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (Bilbao, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, M. Muñoz de Juan i R. Calvo Salinero)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i C. Urraca Caviedes, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności art. 1 ust. 1 decyzji Komisji 2011/5/WE z dnia 28 października 2009 r. w sprawie amortyzacji podatkowej finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) wdrożonej przez Hiszpanię (Dz.U. 2011, L 7, s. 48).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Le Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA zostaje obciążona kosztami postępowania

(¹) Dz.U. C 179 z 3.7.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 21 marca 2012 r. — Telefónica przeciwko Komisji

(Sprawa T-228/10) (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — System pomocy umożliwiający amortyzację podatkową finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nienakazująca jej odzyskania — Akt obejmujący środki wykonawcze — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność)

(2012/C 133/49)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Telefónica, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J. Ruiz Calzado, M. Núñez-Müller i J. Domínguez Pérez)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i C. Urraca Caviedes, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności art. 1 ust. 1 decyzji Komisji 2011/5/WE z dnia 28 października 2009 r. w sprawie amortyzacji podatkowej finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) wdrożonej przez Hiszpanię (Dz.U. 2011, L 7, s. 48).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Telefónica, SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 195 z 17.7.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 21 marca 2012 r. — Ebro Foods przeciwko Komisji

(Sprawa T-234/10) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — System pomocy umożliwiający amortyzację podatkową finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nienakazująca jej odzyskania — Akt obejmujący środki wykonawcze — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność)

(2012/C 133/50)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Ebro Foods, SA, dawniej Ebro Puleva, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, M. Muñoz de Juan i R. Calvo Salinero)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i C. Urraca Caviedes, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności art. 1 ust. 1 decyzji Komisji 2011/5/WE z dnia 28 października 2009 r. w sprawie amortyzacji podatkowej finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) wdrożonej przez Hiszpanię (Dz.U. 2011, L 7, s. 48).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Ebro Foods, SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 195 z 17.7.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 21 marca 2012 r. — Modelo Continente Hipermercados przeciwko Komisji

(Sprawa T-174/10) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — System pomocy umożliwiający amortyzację podatkową finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nienakazująca jej odzyskania — Akt obejmujący środki wykonawcze — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność)

(2012/C 133/51)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Modelo Continente Hipermercados, SA, sucursal en España (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, M. Muñoz de Juan i R. Calvo Salinero)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i C. Urraca Caviedes, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności art. 1 ust. 1 decyzji Komisji 2011/5/WE z dnia 28 października 2009 r. w sprawie amortyzacji podatkowej finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) wdrożonej przez Hiszpanię (Dz.U. 2011, L 7, s. 48).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Modelo Continente Hipermercados, SA, sucursal en España, zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 7.5.2011.

Postanowienie Sądu z dnia 19 marca 2012 r. — Barthel i in. przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości

(Sprawa T-398/11 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Wynagrodzenie — Odmowa przyznania skarżącym dodatku za pracę zmianową — Termin do złożenia zażalenia — Przekroczenie terminu — Odwołanie w części oczywiście bezzasadne, a w części oczywiście niedopuszczalne)

(2012/C 133/52)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Yvette Barthel (Arlon, Belgia); Marianne Reiffers (Olm, Luksemburg); Lieven Massez (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis, E. Marchal i D. Abreu Caldas, adwokaci)

Strona pozwana: Trybunał Sprawiedliwości (przedstawiciel: A. Placco, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 10 maja 2011 r. w sprawie F-59/10 Barthel i in. przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości (dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze), mające na celu uchylenie tego postanowienia

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone
- 2) Yvette Barthel, Marianne Reiffers i Lieven Massez pokryją swoje własne koszty oraz koszty poniesione przez Trybunał Sprawiedliwości w niniejszej instancji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 290 z 1.10.2011.

Skarga wniesiona w dniu 8 lutego 2012 r. — Chen przeciwko OHIM — AM Denmark (Cleaning devices)**(Sprawa T-55/12)**

(2012/C 133/53)

Język skargi: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Su-Shan Chen (Sanchong, Tajwan) (przedstawiciel: adwokat C. Onken)*Strona pozwana:* Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)*Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również:* AM Denmark A/S (Kokkedal, Dania)**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Trzeciej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 26 października 2011 r. w sprawie R 2179/2010-3; oraz
- obciążenie OHIM i AM Denmark A/S kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty*Zarejestrowany wzór wspólnotowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do wzoru:* Wzór produktu: „urządzenia do sprzątkania” — zarejestrowany wzór wspólnotowy nr 1027718-001*Właściciel wspólnotowego znaku towarowego:* Strona skarżąca*Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego:* AM Denmark A/S*Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku:* AM Denmark A/S wniosła o unieważnienie zarejestrowanego wzoru wspólnotowego na podstawie art. 4–9 i art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia Rady nr 6/2002; trójwymiarowy wspólnotowy znak towarowy nr 5185079 zarejestrowany dla towarów z klas 3 i 21*Decyzja Wydziału Unieważnień:* Unieważnienie spornego wzoru wspólnotowego*Decyzja Izby Odwoławczej:* Oddalenie odwołania*Podniesione zarzuty:* Naruszenie art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia Rady nr 6/2002, ponieważ Izba Odwoławcza błędnie przyjęła, że wcześniejszy wspólnotowy znak towarowy został użyty w spornym wzorze wspólnotowym. Ponadto Izba Odwoławcza nie powinna była oprzeć się na założeniu, że wcześniejszy znak towarowy miał jedynie minimum charakteru

odróżniającego konieczne do jego rejestracji. Naruszenie art. 9 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza nie zastosowała tego artykułu prawidłowo. Wbrew bowiem stanowisku zajętemu przez OHIM art. 9 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 nie przyznaje drugiej stronie w postępowaniu przed OHIM prawa do zakazania używania spornego wzoru wspólnotowego, gdyż nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia Bard błęd. W szczególności należący do strony skarżącej wzór wspólnotowy i znak towarowy zarejestrowany na rzecz AM Denmark A/S nie są na tyle podobne, by można było stwierdzić prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2012 r. — Republika Grecka przeciwko Komisji**(Sprawa T-105/12)**

(2012/C 133/54)

Język postępowania: grecki

Strony*Strona skarżąca:* Republika Grecka (przedstawiciele: K. Samoni i N. Dafniou)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania strony skarżącej**

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie skargi o stwierdzenie nieważności;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Komisji i
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze Republika Grecka wnosi o stwierdzenie nieważności (zgodnie z art. 263 TFUE) decyzji Komisji 1472708 z dnia 3 stycznia 2012 r. dotyczącej ściągnięcia zapłaty przez Republikę Grecką okresowej dziennej kary pieniężnej w wysokości 31 536 EUR za każdy dzień opóźnienia w przyjęciu środków koniecznych do zastosowania się do wyroku wydanego przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-65/05 w części, w której żądana jest zapłata tej kary pieniężnej od dnia 22 sierpnia 2011 r. Zgodnie z ww. zaskarżoną decyzją, ponieważ zdaniem Komisji Republika Grecka nie przyjęła środków koniecznych do zastosowania się, po pierwsze, do wyroku wydanego przez Trybunał Sprawiedliwości UE w sprawie C-65/05, a następnie do drugiego wyroku wydanego przez Trybunał Sprawiedliwości UE w sprawie C-109/08, Republika Grecka jest zobowiązana zapłacić kwotę 4 825 008 EUR tytułem okresowej kary pieniężnej za okres od dnia 1 lipca 2011 r. do dnia 30 listopada 2011 r.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty:

- 1) Zarzut pierwszy: błędna ocena Komisji w odniesieniu do przyjęcia przez Republikę Grecką środków koniecznych do zastosowania się do wyroku Trybunału Sprawiedliwości UE

Zdaniem skarżącej pozwana dokonała błędnej oceny i interpretacji środków przyjętych przez Republikę Grecką w celu zastosowania się do wyroku Trybunału Sprawiedliwości. Republika Grecka utrzymuje, że przyjęła wszystkie środki konieczne do wprowadzenia w życie wyroku Trybunału Sprawiedliwości, uchwalając ustawę nr 4002/2011, która — zgodnie z wymogiem zawartym w wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-65/05 — uchyla sporne artykuły ustawy nr 3037/2002.

- 2) Zarzut drugi: nadużycie władzy przez Komisję

W opinii skarżącej Komisja przekroczyła granice swojej misji strażniczki traktatu, gdyż nie zadowolila się, tak jak powinna była, wprowadzeniem w życie — oczywistym czy też nie — środków mających na celu zastosowanie się do ww. wyroków Trybunału Sprawiedliwości. Instytucja ta wyszła także poza wspomniane wyroki, jako że Republika Grecka w pełni się do nich zastosowała.

- 3) Zarzut trzeci: brak uzasadnienia przez Komisję

W decyzji zaskarżonej przez Republikę Grecką Komisja nie uzasadniła ani nie przedstawiła wyraźnie powodów, dla których zażądała ściągnięcia zapłaty okresowej kary pieniężnej za okres przypadający po uchwaleniu ustawy nr 4002/2011, mianowicie od dnia 22 sierpnia 2011 r. do dnia 30 listopada 2011 r.

Republika Grecka kwestionuje tę dodatkową kwotę, twierdząc, że zastosowała się w pełni do wyroków Trybunału Sprawiedliwości UE wraz z opublikowaniem wspomnianej ustawy.

- 4) Zarzut czwarty: błędna podstawa prawna

Zdaniem Republiki Greckiej, jeżeli Komisja uważała, że Republika Grecka nie stosuje prawidłowo ustawy nr 4002/2011, powinna była uczynić użytek z art. 258 TFUE i wszcząć nowe postępowanie w sprawie naruszenia, a nie żądać ściągnięcia zapłaty okresowej kary pieniężnej.

Postanowienie Sądu z dnia 19 marca 2012 r. Polska przeciwko Komisji

(Sprawa T-101/10) ⁽¹⁾

(2012/C 133/55)

Język postępowania: polski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 113 z 1.5.2010.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Skarga wniesiona w dniu 13 grudnia 2011 r. — ZZ przeciwko Komisji

(Sprawa F-133/11)

(2012/C 133/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: P. Goergen, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w sprawie zaszergowania strony skarżącej, wpisanej na listę rezerwy kadrowej konkursu EPSO/A/17/04, który został ogłoszony przed wejściem w życie nowego regulaminu pracowniczego, do grupy AD 6, stopień 2, na podstawie mniej korzystnych przepisów.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie zaszergowania strony skarżącej do grupy AD 6, stopień 2, w chwili zatrudnienia na okres próbny ze skutkiem od dnia 1 kwietnia 2011 r.;
- stwierdzenie, że z obiektywnych względów dotyczących doświadczenia zawodowego strony skarżącej i zgodnie z zasadami zawartymi w innych ogłoszeniach o wakacie, a także zważywszy na zasadę płacy proporcjonalnej do pracy, strona skarżąca jest uprawniona do zaszergowania do grupy AD 11, stopień 2 lub w każdym razie do innej odpowiedniej grupy;
- w odniesieniu do szkody materialnej poniesionej przez stronę skarżącą, zasądzenie na rzecz strony skarżącej kwoty — do dnia, w którym zostanie wydana decyzja w sprawie zaszergowania strony skarżącej do grupy odpowiadającej jej doświadczeniu zawodowemu i stażowi pracy — równej pełnej różnicy (3 051,43 EUR miesięcznie lub kwocie ustalonej przez biegłych) pomiędzy kwotami odpowiadającymi zaszergowaniu strony skarżącej stosownie do decyzji w sprawie zatrudnienia a zaszergowaniu, do którego strona skarżąca byłaby uprawniona, wraz z odsetkami za zwłokę do dnia wydania decyzji w sprawie właściwego zaszergowania strony skarżącej do grupy, w stopie ustalonej przez Europejski Bank Centralny;
- nakazanie ustalenia sytuacji strony skarżącej tak, by emerytura i inne uprawnienia wynikające ze stosunku pracy strony skarżącej z pozwaną zostały naliczone lub ponownie obliczone w taki sam sposób, w jaki byłyby, gdyby strona skarżąca została właściwie zaszergowana do grupy — stosownie do niniejszej skargi — i zasądzenie na rzecz strony skarżącej kwoty 10 000 EUR z tytułu szkody niematerialnej, wraz z odsetkami za zwłokę w stopie ustalonej przez Europejski Bank Centralny, od dnia zatrudnienia strony skarżącej przez pozwaną, ewentualnie od dnia wniesienia niniejszej skargi, do chwili pełnej spłaty;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 2 stycznia 2012 r. — ZZ przeciwko Europejskiemu Trybunałowi Obrachunkowemu

(Sprawa F-1/12)

(2012/C 133/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues, A. Blot, A. Tymen)

Strona pozwana: Europejski Trybunał Obrachunkowy

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Trybunału Obrachunkowego o oddaleniu wniosku o przyznanie rekompensaty za poniesione straty.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 21 stycznia 2011 r. o oddaleniu wniosku o przyznanie rekompensaty za straty poniesione w wyniku przeniesienia w stan spoczynku z powodu niezdolności do pełnienia służby;
- w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 22 września 2011 r. o oddaleniu zażalenia wniesionego przez skarżącego w dniu 1 marca 2011 r.;
- zasądzenie rekompensaty za poniesione straty;
- obciążenie Trybunału Obrachunkowego kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 10 stycznia 2012 r. — ZZ przeciwko Fronteksowi

(Sprawa F-5/12)

(2012/C 133/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ ((przedstawiciel: S. Pappas, adwokat)

Strona pozwana: Frontex

Przedmiot i opis sporu

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Fronteksu o ukaraniu skarżącego oraz decyzji o jego zwolnieniu.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 24 maja 2011 r. o zwolnieniu skarżącego;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 16 kwietnia 2011 r. o ukaraniu skarżącego;
- obciążenie Fronteksu kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 16 stycznia 2012 r. — ZZ przeciwko Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA)**(Sprawa F-7/12)**

(2012/C 133/59)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci L. Levi, A. Tymen)

Strona pozwana: Europejska Agencja Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA)

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności sprawozdania z przebiegu kariery zawodowej za 2009 r., listy zmiany zaszeregowania urzędników z 2010 r. i, w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 17 października 2011 r. oddalającej wniosek [zażalenie] skarżącego.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności sprawozdania z przebiegu kariery zawodowej skarżącego za 2009 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 16 listopada 2010 r. ustalającej listę personelu, którego zaszeregowanie zostało zmienione w ramach postępowania w sprawie zmiany zaszeregowania za 2010 r.;
- w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 17 października 2011 r. oddalającej zażalenie skarżącego z dnia 16 czerwca 2011 r.;
- obciążenie ENISA kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2012 r. — ZZ przeciwko Parlamentowi**(Sprawa F-9/12)**

(2012/C 133/60)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: L. Lévi, M. Vandebussche, adwokaci)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Przedmiot i opis sporu

Żądanie zasądzenia od Parlamentu Europejskiego odszkodowania i zadośćuczynienia z tytułu szkody i krzywdy, jaką skarżąca miała ponieść wskutek nieprawidłowości przy zarządzaniu listą rezerwy kadrowej, na której się znajdowała

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie pozaumownej odpowiedzialności Parlamentu za nieprawidłowości przy zarządzaniu listą rezerwy kadrowej, na której znajdowała się skarżąca;
- naprawienie szkody materialnej, ocenionej przez skarżącą, za okres od grudnia 2003 r. do grudnia 2011 r., na kwotę 749 449,3 EUR, do której należy dodać ubezpieczenie emerytalne, a za okres późniejszy, aż do ustawowego wieku emerytalnego, na miesięczną wypłatę kwot netto odpowiadających wynagrodzeniu urzędników z grupy funkcyjnej AD, poczynając od grupy zaszeregowania AD 9, stopnia 2, drugiego roku, przy uwzględnieniu zwykłej kariery urzędnika z tej samej grupy, uzupełnionych o odpowiednie składki na ubezpieczenie chorobowe. Całość powinna zostać powiększona o odsetki za zwłokę przy zastosowaniu stopy procentowej Europejskiego Banku Centralnego powiększonej o dwa punkty; zadośćuczynienie za krzywdę doznaną przez skarżącą ocenione na 70 000 EUR;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2012 r. — ZZ przeciwko Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu**(Sprawa F-21/12)**

(2012/C 133/61)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat N. Lhoëst)

Strona pozwana: Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny (EKES)

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o cofnięciu dodatku zagranicznego przyznanego skarżącemu i nakazaniu zwrotu tego dodatku z mocą wsteczną.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego EKES z dnia 9 czerwca 2011 r. o cofnięciu przyznanego skarżącemu dodatku zagranicznego ze skutkiem od dnia 1 lipca 2010 r. i o nakazaniu zwrotu dodatku zagranicznego pobranego od tej daty;

- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji organu powołującego EKES dotyczącej oddalenia zażalenia wniesionego przez skarżącego w dniu 9 września 2011 r. na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego;
- nakazanie EKES zwrotu skarżącemu dodatku zagranicznego odebranego ze skutkiem do dnia 1 lipca 2010 r. oraz wypłacenia dodatku zagranicznego, który nie był uiszczony od dnia 9 czerwca 2011 r., wraz z odsetkami za zwłokę naliczonymi według stopy Europejskiego Banku Centralnego powiększonej o dwa punkty;
- obciążenie EKES kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2012 r. — ZZ i in. przeciwko Komisji

(Sprawa F-29/12)

(2012/C 133/62)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ i in. (przedstawiciele: adwokaci D. Abreu Caldas, S. Orlandi, A. Coolen, J.N. Louis i É. Marchal)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o przeniesieniu praw emerytalnych nabytych przed rozpoczęciem służby w Komisji na podstawie propozycji urzędu do spraw administrowania i rozliczania należności indywidualnych (PMO), w której dokonano ich ponownego obliczenia.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie niezgodności z prawem art. 9 ogólnych przepisów wykonawczych dla art. 11 ust. 2 załącznika VIII regulaminu pracowniczego;

- stwierdzenie nieważności decyzji o wycofaniu oferty przeniesienia praw emerytalnych skarżących i zastąpieniu jej nową ofertą;
- stwierdzenie nieważności decyzji o zastosowaniu do wniosków o przeniesienie praw emerytalnych skarżących parametrów określonych w ogólnych przepisach wykonawczych dla art. 11 ust. 2 załącznika VIII regulaminu pracowniczego z dnia 3 marca 2011 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 6 marca 2012 r. — ZZ przeciwko Komisji

(Sprawa F-31/12)

(2012/C 133/63)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci D. Abreu Caldas, S. Orlandi, A. Coolen, J.N. Louis i É. Marchal)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie przeniesienia uprawnień emerytalnych nabytych przed podjęciem służby w Komisji na podstawie przeliczonej propozycji PMO.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji uchylającej i zastępującej propozycje przeniesienia uprawnień emerytalnych skarżącego w ramach jego wniosku na podstawie art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, która zawiera nową propozycję wyliczoną na podstawie ogólnych przepisów wykonawczych przyjętych w dniu 3 marca 2011 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

SPROSTOWANIA**Sprostowanie komunikatu w Dzienniku Urzędowym w sprawie C-528/11**

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej C 370 z dnia 17 grudnia 2011 r.)

(2012/C 133/64)

Treść komunikatu w Dzienniku Urzędowym w sprawie C-528/11 Halaf zostaje zmieniona następująco:

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen Sad Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 18 października 2011 r. — Zuheyr Freyeh Halaf przeciwko Darzhavna agentsia za bezhantsite pri Ministerski savet

(Sprawa C-528/11)

(2011/C 370/30)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen Sad Sofia-grad

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Zuheyr Freyeh Halaf

Strona pozwana: Darzhavna agentsia za bezhantsite pri Ministerski savet

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 3 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (!) należy interpretować w ten sposób, że dopuszcza, by państwo członkowskie przejęło odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku o azyl, jeżeli w przypadku osoby ubiegającej się o azyl nie występują osobiste okoliczności, które uzasadniałyby zastosowanie klauzuli humanitarnej z art. 15 tego rozporządzenia, i jeżeli państwo członkowskie właściwe na podstawie art. 3 ust. 1 rozporządzenia nie odpowiedziało na wniosek o przyjęcie z powrotem zgodnie z art. 20 ust. 1 rozporządzenia nr 343/2003, a rozporządzenie to nie zawiera przepisów dotyczących przestrzegania zasady solidarności zgodnie z art. 80 TFUE?
2. Jaką treść ma prawo do azylu zgodnie z art. 18 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z jej art. 53 oraz w związku z definicją zawartą w art. 2 lit. c) i motywem 12 rozporządzenia nr 343/2003?
3. Czy art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 343/2003 w związku z istniejącym na podstawie art. 78 ust. 1 TFUE zobowiązaniu do przestrzegania instrumentów prawa międzynarodowego w dziedzinie azylu należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie są zobowiązane zwrócić się w procedurze określenia właściwego państwa członkowskiego zgodnie z rozporządzeniem nr 343/2003 o przedstawienie opinii do Biura Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców (UNHCR), jeżeli w aktach tego Biura przytoczone są okoliczności faktyczne i wnioski, zgodnie z którymi właściwe na mocy art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 343/2003 państwo członkowskie narusza przepisy prawa Unii w dziedzinie azylu?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie wnosi się o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Jeżeli nie wystąpi się o taką opinię Biura UNHCR, czy narusza to istotnie procedurę określenia właściwego państwa członkowskiego zgodnie z art. 3 rozporządzenia nr 343/2003 i czy naruszone zostaną przez to prawo do dobrej administracji i prawo do skutecznego środka prawnego zgodnie z art. 41 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności również w świetle art. 21 dyrektywy Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich⁽²⁾, który przewiduje prawo tego Biura do przedstawienia opinii przy rozpatrywaniu poszczególnych wniosków o udzielenie azylu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 50, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 326, s. 13.

CENY PRENUMERATY w 2012 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 310 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	840 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

